

Totuși, iubirea (1980-1982)

1. Rugă pentru părinți
2. Steaguri albe
3. Iubiți-vă pe tunuri
4. Poetul
5. Pastel de toamnă
6. Dumnezeuul salvării
7. Leagăn pentru toată copilăria
8. Făcătorii de case
9. Dor de Cluj
10. Castel medieval
11. Făt-Frumos
12. Totuși, iubirea

Locuri Comune (1986)

1. Pacient la final de veac
2. Cățel emigrant
3. Adevăratul fiu
4. Cine iese ultimul din țară
5. Mugur de nichel
6. Antiprimăvara
7. Eu sunt eu

Alte volume

1. Basarabia pe cruce
2. Descântec de viață și moarte
3. O iubesc pe Albă-ca-Zăpada
4. Ce frumoasă ești
5. Șir de cocori

6. Dreptul la întrebare
7. Hipnoză de toamnă
8. Intraductibil
9. Nobilul viciu
10. Pluton
11. A mea
12. Cântec femeiesc
13. Spune-mi ceva
14. Din nou, Dacii liberi
15. Iertările
16. Repetabila povară
17. Sara pe deal
18. Orație de nuntă
19. Îmi pasă
20. Detalii

Poezii cenzurate - Sunt radical (1979-1989)

1. Îndrăgostit de București
2. Șoferul și nevastă-sa
3. Cineva mă ascultă
4. Călugăr
5. Minciunile
6. Analfabeților
7. Probă olimpică
8. Regresăm
9. Motorul greșit
10. Condamnați
11. Sunt radical

Preaplinul sufletului (1994-1997)

1. Prea târziu, la Paris
2. Lume, lume
3. E prea puțin
4. Orfani
5. Târziu
6. Căruciorul cu roțile
7. Bătrânul cerșetor
8. Unde să pleci
9. Viața, dublu mixt
10. Ce simplu mi-ai fi, dacă nu te-aș iubi

Totuși, iubirea (1980-1982)

Rugă pentru părinți

Enigmatici și cuminți,
Terminându-și rostul lor,

Lângă noi se sting si mor,
Dragii noștri, dragi părinți.

Chiamă-i Doamne înapoi
Că și-așa au dus-o prost,
Si fă-i tineri cum au fost,
Fă-i mai tineri decât noi.

Pentru cei ce ne-au făcut
Dă un ordin, dă ceva
Să-i mai poți întârzia
Să o ia de la început.

Au plătit cu viața lor
Ale fiilor erori,
Doamne fă-i nemuritori
Pe părinții care mor.

Ia priviți-i cum se duc,
Ia priviți-i cum se sting,
Lumânări în cuib de cuc,
Parcă tac, si parcă ning.

Plini de boli si suferind
Ne întoarcem în pământ,

Cât mai suntem, cât mai sunt,
Mângâiați-i pe părinți.

E pământul tot mai greu,
Despărțirea-i tot mai grea,
Sărut-mâna, tatăl meu,
Sărut-mâna, mama mea.

Dar de ce priviti asa,
Fata mea si fiul meu,
Eu sunt cel ce va urma
Dragii mei mă duc si eu.

Sărut-mâna, tatăl meu,
Sărut-mâna, mama mea.
Rămas bun, băiatul meu,
Rămas bun, fetița mea,

Tatăl meu, băiatul meu,
Mama mea, fetița mea.

ooo✱ooo

Steaguri albe

Mă rog cu puterea cuvântului

Pentru copiii pământului,
Mă rog cu dulceața colinzilor
De sănătatea părinților.

Florile, florile dalbe,
Iar pe lume steaguri albe.

Mă rog cu lumina minunilor
In amintirea străbunilor,
Mă rog cu nădejtile omului
De echilibrul atomului.

Florile, florile dalbe,
Iar pe lume steaguri albe.

Mă rog cu putință mătușilor
Contra venirii cenușilor,
Mă rog cu blândețea din flaute
Un happy end să ne caute.

Florile, florile dalbe,
Iar pe lume steaguri albe.

Mă rog cu pecete de fulgere
Să ne ferim de distrugere,

Mă rog cu puterea cuvântului
De sănătatea pământului.

Florile, florile dalbe,
Iar pe lume steaguri albe.

ooo✕ooo

Iubiți-vă pe tunuri

Ma voi feri ca de foc de pericolul
Ca dragostea sa devina
Obiect al meditației,
Al speculației,
Al filosofiei.

Ferească Dumnezeu
De acea dragoste retorică,
In stare sa ucidă
Numai eroii
Pe scenele de scândură uscata.

Alt fel de dragoste am trăit eu
In zilele și-n nopțile vieții mele.
Am fost devorat,
De patimi reale,

Si niciun regizor
Nu mi-a putut iscăli pieptul
Cu biata lui cerneala rosie,
De care s-au învrednicit toți actorii.

Eu însumi am ceva teatral
In ființa mea.
Dar eu nu sunt actorul,
Eu nu sunt regizorul,
Eu sunt autorul
Tragediei pe care o joaca atâtea.

Adolescenți si adolescente
Se vor regăsi teatral
In poemele mele de dragoste
Pe care le restitui lumii
Ca pe-o boala de care voiesc sa ma lepăd
Si nu pot.

Caci nicio boala nu devine
Mai mica in tine
Daca se molipsesc si alții de ea;
O, dragostea mea devastatoare,
Citi tineri își vor face iluzia
Că-i poți salva când te vor citi

In cuvintele mele.

Nu exista propriu-zis experienta umana,
Nimic nu e valabil decât o singura data,
Ca o seringa in vremea moderna.
Totul se arunca după folosința,
Inclusiv dragostea unui poet
Citita in cărțile lui.

Nici Biblia nu folosește,
Nici Biblia n-are un conținut exemplar,
Experienta din Cântarea Cântărilor
Se pierde ca un proces verbal de ședință,
Nu e nimic de făcut,
Nu e nimic de ales
Din toate acele cuvinte,
Decât placerea estetica.

Eu simt autorul tragediei,
Eu declam împreună cu actorii,
Eu fac fibrilație la inima odată cu regizorii,
Eu aplaud si huidui împreună cu spectatorii,
Eu ma spânzur împreună cu administratorul teatrului
In acest final de veac
In care dragostea

A ajuns atât de prost vandabila.

Se joaca, dragii mei,
Tragedia dragostei
In fata scaunelor goale.
Murim si nimeni nu se uita la noi,
Actorii turbează pe scândura goala
Si poate ca de-atâta singurătate
In sălile in care joaca
Ei încep sa ia in serios
Rolurile din tragedia dragostei.

N-a fost chip sa scap de aceste cuvinte,
A trebuit sa vi le spun
Gelos pe Shakespeare,
Care a avut răbdarea
Să-și omoare toți eroii,
Știind
Ca va fi absolvit de marea lui vina
Pentru ca, între timp, oricum,
Toți aveau sa moara,
De moarte fireasca.

Dar eu sunt poet liric,
Eu inca n-am deprins învățul

De-a pune la persoana a treia
Ceea ce devora persoana întâi.
Si de-atâtea ori am simțit nevoia
Sa ma salvez cu un plural al majestății
Si n-am putut si unii dintre voi
Au numit, prosteste,
Aceasta care mi s-a întâmplat,
Egoism.

Si nici nu am blestemata
Răceala de cuget
A sefului de cadre
Care iubeste-n taina,
In vreme ce acționează
Cu dosare si referințe de tot felul
Împotriva tuturor iubirilor si a tuturor celor
Care iubesc.

Dragostea mea are un aspect
Aproape clasic,
In romantismul ei
Desuet si expresionist.
Iubesc
In numele tuturor umilințelor,
Si al tuturor așa-ziselor fărădelegi pedepsite

De legi fara de lege.

Vai mie, autor de tragedii,
O s-ajung exemplar, o sa se predea
Lecții de literatura universala
Pe textele mele,
Biata autopsie,
Vinovata si impudica autopsie,
Citi din voi, care va veți supăra pe copii voștri
C-au luat note mici
La lecția, Poezia lui Adrian Păunescu",
N-ați fi azi in stare
Sa mma ucideți
Pentru poezia de dragoste
La care nu copii voștri, ci voi ati putea rămâne
repetenți.

Va voi trece clasa,
Pe voi si pe femeile voastre,
In fata cărora îngenunchez
Pentru sfânta răbdare pe care o au cu noi
Si pentru misterul care ne leaga.
Va voi trece clasa, va voi trece veacul,
Veți supraviețui in poezia mea,
Si poate mai mult in pozia mea de dragoste,

Care nu e reglementata
Prin hotărâre a Consiliului de Miniștri.
O, bieții mei prieteni!

Scriu poezie de dragoste
Si stiu ca n-am nicio șansă
In timpul vieții mele.
Sunt făcut sa par altceva,
Suport interdicția de a va fi unul din semeni,
Teatral uneori,
Pentru ca-n clădirea teatrului nostru
A ascuns armata
Toată muniția, toate drapelele.
Teatral uneori
Pentru ca in orașul nostru
Nu mai e loc nicăieri altundeva de poeți
Întrucât primăria e plina de funcționari.

Teatral, teatral, într-adevăr,
Si rugându-vă,
Implorându-vă,
Ordonidu-vă:
Pace si dragoste
Si daca sunt pe lume si dragostea, si pacea
Va fi si Truda de-a le pastra.

Bucurați-vă ca mai aveți
Poeți din acest os,
Păsări de aceasta marca,
Impulsuri in aceasta direcție.
Bucurați-vă, bucurați-vă, plângând,
Ca in vreme ce voi ma credeați surghiunit
In sintaxa unei singure orientări,
Sa lucrez ca orbetele
Pentru înfățișarea voastră festiva,
Eu iubeam si scriam
Poezie de dragoste.

Iar pe voi, frații mei tineri,
Pe voi, care ma veți citi crezând
Ca veți avea ceva de învățat din poezia mea de
dragoste
Va rog, nu pariați prea mult
Pe aceasta iluzie.

Nimic nu se învața de la nimeni
Pina când nu înveți acel lucru
Din propria ta experienta.
Voi ma veți iubi
Abia după ce
Veți ajunge-n situația mea.

Poezia mea nu e de dragoste, ea e dragoste,
Poezia mea de dragoste nu e inițiere,
In versurile mele nu veți găsi
Descrise somptuos
Pозиțiile dragostei
Ca-n manualele de pornografie indiana
Sau chiar daneza.
O, nu. Toată poezia mea de dragoste
E o imensa vatra de cenușă
La temelia unui rug
Ce arde inca.
Luați aceasta carte-n mâini,
Aceasta macheta a unui teatru tragic,
Iubirea e tragica.
Pentru ca iubirea e moarte,
Iubirea e tragica
Pentru ca actorii o rostesc cu suflarea tăiată,
Măreața cum e
In scriitura pe care au învățat-o,
Dar abia așteaptă sa coboare
După ce și-au îmbrăcat hainele de strada
In fierbintea, urâtă, dar pasionata lor
Iubire de oameni.
In sala pe fiecare-1 așteapt-o femeie,

Undeva, la balcon, o fata pura plânge,
Când iubitul ei, actor la Teatrul municipal,
Se săruta pe scena cu o actriță.
Vai, eterna contradicție
Dintre arta si viața!

Nu va luali după spusele mele, ci după cele scrise
Citiți cartea mea
Când viața v-a obosit de-ajuns într-o zi,
Eu nu am pretenția sa va învăț nimic,
N-am decât orgoliul de-a ma alătura
Cu toată cenușa distrugerii mele
Cenușilor voastre,
Caci fiecare dintre voi
E un cuplu
De la care ar putea începe
Iarăși
Lumea.

Si când veți vedea
In fata ochilor voștri arzând de iubire
Tunurile veacului pregătindu-se s-a-distruga
Câmpiile si fabricile,
Oamenii si munții,
Păsările si pestii,

Bibliotecile si spitalele,
Mormintele si bisericile,
Nu pregetați, aruncați-vă hainele de pe voi,
Îmbrățișați-vă, sărutați-vă,
Si pentru ca pământul e rece,
Iar tunurile care vor să-1 distrugă sunt calde,
O, voi, tineri ai planetei mele
Convulsionata de-atâtea arme,
Sub ochii holbați ai armatelor,
Sfarimand ochelarii grețoși ai generalilor,
Fara nicio rușine,
In numele singurei religii care ne unește,
Credința in continuitatea speciei umane,
Iubiți-vă,
Iubiți-vă pe tunuri!
Concediați tunarii
Si dezamorsați obuzele
Si dați-ne acest prim si netrecător
Semn al păcii universale.

Iubiți-vă,
Iubiți-vă pe tunuri!
Iubiți-vă pana le veți hodorogi,
Pana le veți scoate din funcțiune,
Iubiți-vă aruncând din mâini

Tot ce vi se-ntâmplă s-aveți în mâini,
Actele voastre, banii voștri, oglinzile,
Chiar și aceasta carte care nu are decât meritul
Ca aparține unui om
Care în viața lui, deși n-a avut norocul
Să facă dragoste pe niciun tun,
Când n-a dormit și n-a scris,
A iubit
Cu disperarea condiției umane,
Cu lăcomia venitului de pe front,
Cu grija medicului
Și cu dăruirea muribundului.

Facă-se profeția mea,
Fie o dată pentru totdeauna a tinerilor
Iubirea pe tunuri!

ooo*ooo

Poetul

As sta, așa cu fata-n sus,
Lovit pieziș de vreme
Și-ncet ca un izvor supus
Ți-aș murmura poeme.

Si patul de sub sira mea,
Podeaua care-l tine,
Cu timpul s-ar dărăpăna
Și-n casa-ar fi ruine

Si peste molcomul prăpăd
Peste privirea-mi oarba
Cu gura începând sa vad
Eu, năpădit de iarba,

Din somnul ca un trist magnet
Ce știe doar sa cheme,
Ți-aș mai încredința încet
Mistere si poeme.

Albitul firii mele os,
Schiloada chiparoasa,
Lovit de pietre dureros
Si mărunțit de-o coasa.

Ar face gura și-ar șopti
Despre ce e si nu mi-i
In veacul de schizofrenii
Pân-la sfârșitul lumii

Si daca varul cel nestins,
Ce-i una cu folosul,
Cu cinic urlet dinadins
Mi-ar înghiți si osul,

Eu, tainic, bland si tutelar,
Călcând tăceri postume,
Din toți pereții dați cu var
M-aș reintoarce-n lume,

Către o casa, unde-acum
Si moartea mai așteaptă,
Pina să-nceapă tristul drum
De dincolo de șoaptă.

Să-ți spun ca inca nu-i târziu.
Ruina e departe,
Iar eu cu inima te stiu
Pe viață si pe moarte.

As sta aici, pe-acest prundiș
Pe care-mi este bine,
Ca vremii, pus hotar pieziș,
Să-mbatrinesc de tine.

Să-mi sugă oasele-n pământ
De parca oase-aș plânge,
Sa fiu doar calcar si cuvânt
Și-un ultim strop de sânge.

ooo✱ooo

Pastel de toamnă

Pe muntele negru de frunza de vara
Te chem cu accent brumariu sa te sperii
Când spicul de toamna dă-n spicele verii
Si cade lumina si trage sa moara.

Si sunt întrebări prin natura puzderii
Si sfârâie ploaia dinții ca o ceara
Si vara ne-nchide in toamna afara
Femeie, bărbat sub pecetea tăcerii.

Aicea la munte mai poate sa spere
Si cel care moare ca moartea-i departe
Si noi sa fugim si sa scriem o carte
In ea cuprinzând ale toamnei mistere.

Ca suntem in lume pe-acolo prin partea
Pe unde întârzie posta si moartea.

ooo✱ooo

Dumnezeul salvării

Închide fereastra, perdeaua o lasa,
Da zgomotul mării afara din casa,
Da-mi voie s-așez fruntea mea pe-al tau pântec,
S-ascult al rodirii și-al tainelor cântec,

Sa fiu tot o rana, sa fii tot o rana,
Materia-n fierberea ei grosolana,
Sa trecem in moarte din cauze varii,
Cu marea venind către noi ca barbarii.

Eu las adevărul acesta sa steie,
Ești cea mai fierbinte si dulce femeie,
La noapte, plingand lângă tot ce ma doare,
Pe ochi desena-te-voi, straniu, cu sare.

Da marea afara din casa si vino,
Nestinso, neblindo si iar nestraino,
Pereche de umbra noptateca pune
In contul durerii ca ești slăbiciune,

Ca inima-mi pica din piept si ma cheama,

Ca sufletul meu te considera mama,
Ca norii se-aduna si vremea se strica
Si eu, stand sub grija, te tin ca pe-o fiica,

Dar tu dintre toate mai noua, mal vechea,
Îmi ești dulcea urnbra, impasul, perechea,
Tu, drama cu mii de soluții greșite,
Te plâng pana ochii îmi ies din orbite.

Fii azi răsătoare, fii azi optimista,
Soluția buna e-n noi si exista
Si daca, iubito, femeie visata,
Ar fi sa ne stingem curând, nu odată,

Din dragostea noastră nebuna si buna,
Cu marea in casa, și-n pat arși de luna,
Eu stiu ca s-or naște sub cinice astre
Alti doi sa repete-ntrebarile noastre.

Ți-ai naște copilul, ți-aș naște copila,
In pumni de olar ar surâde argila
Si daca nu e Dumnezeu sa audă
Ce lupta dam astăzi cu moartea cea cruda,

Din dragostea noastră, prin timpul prea greu

S-ar naște el, vindecător Dumnezeuul,
Pe tronuri sărace suindu-și ființa
Ar face sa cânte prin noi suferința.

Iubito, amâna secunda fatala,
Sa dam alor noștri si drama si boala,
Copiilor noștri sa dam sa învingă
Prin ei tragedia cu chip de seringă.

Da zgomotul mării afara din casa,
Vreau liniște, liniște, marea m-apasa.
Vreau moartea sa vina sa lupte cu mine,
Eu sunt cineva, moartea e oarecine.

Si muta din tine in mine durerea,
Ca tot ți-o voi lua folosind mângâierea
Te-nchina si crede, in mine te muta,
Cu jale cu tot si cu clipa temuta.

Si daca se-ngaduie fapta aceasta,
Cu pumnii aprinși mergi si sparge fereastra,
Sa intre barbara si tulburea mare
Prin noi in pământul pe care nu-l doare,

Sa intre săratele zbateri si unde

Sub toți cei ce n-au simțăminte profunde,
Să-mi spele armura, să-ți treacă de coapsa,
Caci marea e singura lumii pedeapsa,

Sa rupă, în val, santinele de veghe,
Caci marea e singura morții pereche,
Sa vina fatal, consfințind cu toți solii
Mutarea în mine a dramei și bolii,

Sa vina să stingă cu tot vicleșugul
Și lampa din casa și ochii și rugul
Și-apoi să mă ducă departe, departe,
Sătulul de viață, bolnavul de moarte,

Să-ți scriu cărți poștale pe piele de cega
Din Marea Nipona, din Marea Norvega,
Din Marea de Flăcări ce plânge sub mare,
Iubito, pedeapsa, iubito, mirare,

Iubito de neguri, iubito de luna,
Iubito de taină și jale-mpreună,
Iubito de carne, iubito de șoapte,
Suav miazăzi și brutal miazănoapte,

Dar astea sunt simple și bune cuvinte,

Sunt legile care fac vieți si morminte,
Dar astea nimic nu înseamnă când vine
O grija la mine si moartea la tine.

Apleacă-ți ființa prin ceata albastra
Sa naștem salvarea din dragosten noastră
Si roagă-te fiului tau ce e-n tine,
Sa vina mai repede, să-ți fie bine.

Sa vina sa urle ca mama si tatăl
Ii sunt duși la moarte; el șovăie, iată-l,
Da sângele tau, pur si tânăr, să-l crească
In ritm fara pauza neomeneasca,

Da pântecul tau, rodniciei, seminței,
Fii gazda nu bolii, ci vieții, ființei,
Tu meriți pământul să-ți stea sub picioare,
Regina prea blinda si nemuritoare,

Din mare să-ți bata matanii catargul,
Cum buzele tale își tânguie arcul,
Cum inima mea te-a găsit si te știe
Si ești bucurie, si ești tragedie.

Hai, vino, in liniștea mea neguroasa,

Da zgomotul mării afara din casa
Și-n larmele lumii și-n templele mării
Sa naști Dumnezeuul cinstit al salvării.

ooo✱ooo

Leagăn pentru toată copilăria

Pune-ți, copile, capul pe perna,
Te-așteaptă vise, prunc adormit,
In vise viața este eterna,
Cu ceruri blânde si fără sfârșit.

Ce știi tu-n lume cate se-ntâmplă,
Nici nu e bine tu să le ști,
Lumea-ngenunche la a ta tâmplă,
Si, lângă tine suflet, cor de copii.

Astăzi, copile, eu îți dau paine,
Tu pâinea asta o musti firesc,
Ce-ți dau eu astăzi tu-mi vei da maine,
Eu, legănându-te, îmbătrânesc.

Trupul tau fraged ca un mesteacăn
Să se îndoaie galeș în somn,
Ca să crești mare, plâng si te leagăn,

Copile dulce, prea tinere domn.

La geam lumina lunii ți-o scapăr
Luminii tale să-i dau ecou,
Dormi, fericitule, ca eu te apar,
Că eu în tine mă nasc din nou.

Capu-l pe perna pune-l, copile,
Totul e bine, ai tai sunt vii
Si mai au viață si mai au zile,
Să crezi ca pururea ei vor trai.

Mama si tata ție-ți vor face
Leagăn de stele si de ninsori,
Să-ți fie bine, să dormi în pace,
Să ai lumina la ursitori.

Pune-ți, copile, capul pe perna,
Dormi si visează bunul tau vis,
Că-n vise viața este eterna,
Visul e lumea ce eu ți-am promis.

Pat de răchită mirositoare,
Leagăn albastru și-ncondeiat,
Pentru copilul care rasare

Și-ai cărui ochi ritmul lumii îl bat.

Mama te leagănă, veghează tata,
Somnul ți-l apara ochi părintești,
Dormi și visează ca lumea-i gata
Și te așteaptă numai să crești.

Mie-mi trec anii, ție-ți vin anii,
Poate ca maine îți va fi greu,
S-accepti ca astăzi eu ți-am spus nani,
Dar nani-nani, frumosul meu.

ooo✱ooo

Făcătorii de case

Mi-e dor de casă, dor de casa mea,
Mi-e dor de-o casă care nu exista,
Mi-o-nchipui iar, cu-o bucurie trista,
Cu cer în cer și-n gard cu-o fântânea.

Ea nu se afla azi în niciun sat,
O rezidesc din lacrimi și neștire,
Mi-e dor de casa mea din amintire,
Care-a plecat și ea, când am plecat.

Bătrânii mei se afla în pereți,
Sau vitele îi calca în copite,
Mi-e dor de casa mea pe negândite,
Mi-e dor de dorul fostei mele vieți.

Băiatul meu zidește el, acum,
Naluca-nlacrimatei sale case,
Un pumn de var în zid si altu-n oase,
Stau, el si casa, în același fum.

Si iată-l, pune mana pe pământ,
Si nu se joaca, sta si se ridica,
Si cărnii mele i se face frica,
In clipa când atât de-aproape-i sunt,

Încât băiatul meu și-al nimănui,
Iubindu-și fiul si uitându-și tatăl,
Inca mi-e dor de casa mea, când iată-l,
El mă zideste-ncet în casa lui.

Si carnea mea, fiindu-i dor mereu
De-o casa ca un fulgerat de apa,
Țărâna e si viața mea e groapa
Langa-naltarea lujerului meu.

Dor de Cluj

Sfios vin la tine ca-n templul Ardealului,
Eu, fiu de țărani din fierbintele sud,
Si Clujul e, tot, hohotire de clopote,
Si pașii lui Blaga pe străzi se aud.

Ca Iancu as vrea pe suișul Feleacului
Să cad furtunos peste Cluj ca un cal,
Dar astăzi e liniște dulce în inima
Prea mult pătimitului nostru Ardeal.

Același e Clujul, aceiași sunt oamenii,
Mereu născători si mereu muritori,
Dar si de-aș avea tot o singura naștere
Aici as muri de o mie de ori.

Mereu către dealul ciudat al Feleacului
Atras mi-a fost neamul bătrân de oltean,
Aici învățară ai mei, toate rudele,
Dumitru si Ana si Tina si Ioan.

Când noaptea se lasa tresar amintirile
Si trec literați spre un magic castel,

Ce seamănă Clujul în noapte cu creierul,
Un creier cu gânduri aprinse în el.

Si ce n-a fost voie, si clipele libere,
Si ce-i mulțumire, si ce e reproș
Se-aduna nostalgic la cumpăna nopților
Când Blaga își murmură pașii sfioși.

El trece spre moarte, în marea lui trecere
Si e printre noi si din nou printre duși,
Sfios într-un Cluj ca în templul Ardealului,
Ce dor mi-e de Blaga, ce dor mi-e de Cluj.

Ros-galben-albastre sunt razele Clujului,
Furtuna din veac mai de preț le făcu,
Bătrâni înțelepți poarta grija grădinilor,
Cei tineri pe piept au insigne cu, U".

Atât de senin se transcriu tragediile,
Legendele iartă momentul cel crud,
Ce simplu cantăm:, Blaga-i mut ca o lebădă"
Si pașii lui Blaga prin Cluj se aud.

ooo*ooo

Castel medieval

Condamnă toți si numai unul iartă,
Când toți vorbesc se-aude cel ce tace,
Dă semne de cădere si de pace,
Dezamăgita, tulburea mea soartă.

Ce vremuri de vremelnicii sărace,
Mi-am dejugat si tidva lângă poartă,
Și-acum aștept voios în noaptea moartă
Pe cineva să vină mai încoace.

E un tiran -- de tirania pâinii --
Aicea în castelul fără geamuri
Si tigrii lui domestici sar în hamuri
Și-n lanțuri lupi se gudură, nu câinii.

Miroase a pustiu si a cenușa,
In beciuri e-o uzină de cătușe.

ooo✱ooo

Făt-Frumos

Oameni, oameni, frații mei,
Disperații, fericiții,
V-ați spălat de superstiții,

De demoni si dumnezei.

Însă-i nu-i destul folos
Dacă peste tot ce este
V-ați spălat si de poveste,
L-ați pierdut pe Făt-Frumos.

Vin la voi acum plângând,
Gura-mi sângeră ca rana,
Unde este Consânzeana,
In ce bolti, pe ce pământ?

Mă ridic plângând de jos,
Ca la un pierdut examen,
Unde vă e basmul, oameni.
Ce-ați făcut cu Făt-Frumos?

Făt-Frumos n-a existat,
N-a stat nimănui în cale,
Era numai visul moale
Al vreunui trist băiat.

Mai visați de vreți să fiți
Fericiti cu capu-n pernă,
Feriți epoca modernă

De rigizi si scofâlciți.

Din prea mult entuziasm
Să nu spargeți Voronețul,
Dați-i voi mai mare prețul,
Oameni, mai râvniți la basm.

Voi, care aveți copii,
Nu-i lăsați sub gând satanic,
Să respire sterp, mecanic,
Ca si când nu ar fi.

Doborați himera jos,
Oameni, reveniți în lume,
Pe umana noastră culme
Regăsiți pe Făt-Frumos.

Făt-Frumos si toți ai lui,
Fiincă unde nu-i poveste
Lume nu-i si om nu este
Si, de fapt, nimica nu-i.

El venea la noi pe jos
Si ni l-au răpit pirații,
Vameși vigilenți, redați-i

Actele lui Făt-Frumos.

Dați-i viața înapoi,
Ochii mari, mișcarea buzii,
Făt-Frumosul din iluzii
Si frumos numai prin voi.

ooo✱ooo

Totuși, iubirea

Si totuși există iubire
Si totuși există blestem
Dau lumii, dau lumii de știre
Iubesc, am curaj si mă tem.

Si totuși e stare de veghe
Si totuși murim repetat
Si totuși mai cred în pereche
Si totuși ceva să-ntâmplat.

Pretenții nici n-am de la lume
Un pat, întuneric si tu
Intrăm în amor fără nume
Fiorul ca fulger căzu.

Motoarele lumii sunt stinse
Rețele pe căi au căzut
Un mare pustiu pe cuprins e
Trezește-le tu c-un sărut.

Acum te declar Dumnezee
Eu însumi mă simt Dumnezeu
Continuă lumea femeie
Cu plozi scriși în numele meu.

Afară roiesc întunerici
Aici suntem noi luminoși
Se ceartă-ntre ele biserici
Făcându-și același reproș.

Si tu si iubirea există
Si moartea există în ea
Îmi place mai mult când ești tristă
Tristețea, de fapt, e a ta.

Genunchii mi-i plec pe podele
Cu capul mă sprijin de cer,
Tu ești în puterile mele,
Desi inchiziții te cer.

Ce spun se aude aiurea,
Mă-ntorc la silaba dintâi,
Prăval peste tine pădurea:
Adio, adică rămâi.

Si totuși există iubire
Si totuși există blestem
Dau lumii, dau lumii de știre
Iubesc, am curaj si mă tem.

ooo✕ooo

Alte volume

Basarabia pe cruce

Se urcă Basarabia pe cruce
Și cuie pentru ea se pregătesc
Și primăvara jertfe noi aduce
Și plânge iarăși neamul românesc.

Noi n-avem niciun drept la fericire,
Mereu în casă moare cineva
Și n-are țara dreptul să respire
Și nici pe-acela, simplu, de-a visa.

De-acolo unde s-a sfârșit pământul,
Vin triburi, să ne ia pământ și frați
Și-n fața lor abia rostim cuvântul
Și, prin tăcere, suntem vinovați.

Ce cale poate țara să apuce?
În tragica, neconvertita zi,
Se urcă Basarabia pe cruce
Și nu știm învierea când va fi.

ooo*ooo

Descântec de viață și moarte

Să fie de dulce, să fie de vară,
Să fie de iarbă ajunsă la brâu,
Să fie de dragoste ultima oară,
Să fie de pietre spălate de-un râu.

Să fie de mine, să fie de tine,
Să fie cumva și de noi amândoi,
Să fie de rău și să fie de bine,
Să fie de miera ascunsă-ntr-un roi.

Să fie de cer și să fie de munte,
Să fie de mâine, să fie de azi,

Să fie de tâmpilele mele cărunte,
Să fie de ceața ieșită din brazi.

Să fie de zi și să fie de noapte,
Să fie de clipa când vrei să și mori,
Să fie de gustul cireșelor coapte,
Să fie de drumul spre Malu cu flori.

Să fie de calul ce mânzu-și învață,
Să pască în voie, s-alerge constrâns,
Să fie de ziua schimbării la față,
Să fie de purificare prin plâns.

Să fie de pas și să fie de pernă,
Să fie de toată intrarea-n destin,
Să fie de țara asta eternă,
Pe când o femeie îți iese cu plin.

Să fie de-a-nvinge, să fie de-a pierde,
Să fie de brazdă, să fie de spic,
Să fie de treflă, să fie de verde,
Să fie de mare, să fie de mic.

Să fie de viață, să fie de moarte,
Să fie de gustul de măr pădureț,

Fecioara mușcându-l cu buzele sparte,
Să fie de sângele ei fără preț.

Să fie de salcia plânsului veșnic,
Când teatrele lacrimi confiscă din ochi,
Să fie de ornic, să fie de sfeșnic,
Să fie de drag, spre a fi de deochi.

Să fie de toate în devălmășie,
Plătind consecvent cel din urmă pariu,
Să fie, să fie, dar cine să fie?
O știți fiecare. Eu asta n-o știu

ooo✱ooo

O iubesc pe Albă-ca-Zăpada

Mi se-nlăcrimează rece spada
Când ajung în fața ei și-o vad,
O iubesc pe Albă-ca-Zăpada
Și albastrul ochilor prăpăd.

Uneori ea spune și cuvinte
Cum ar fi ca frigul e frumos,
Dar îmbrățișarea mea fierbinte
Ar putea s-o dea din sine jos.

Legea ei e depărtarea noastră,
Ca să fie, nu o vom avea.
Fulgera o lacrimă albastră
Și mă tem că se topește ea.

Îmi păstrez în drob de gheață spadă
Nici n-aștept să se mai facă zi,
Și pornesc spre Albă-ca-Zăpada
S-o ating, dar fără-a o topi.

Și mi-e frig, dar mult mai drag îmi este
Și îngheț păzind-o vinovat,
Și mă tem că va fugi-n poveste
Și-o să moară la vreun dezghețat.

Turture înmiresmat mi-e spada,
Să despice-n jurul ei femeii,
O iubesc pe Albă-ca-Zăpada
Și-am să mor în basm de dragul ei.

ooo*ooo

Ce frumoasă ești

Ce frumoasă ești în prag de iarnă,

Ninge disperat asupra ta,
Cerul peste tine se răstoarnă,
Țurțurii în plete vor suna.

Hai să fim doi oameni de zăpadă
Ridicați de brațe de copii,
Care-n frig și ger mai știu să creadă
Că se pot iubi, se pot iubi.

Ce frumoasă ești în prag de vară,
Când miroși a mere ce se coc,
Cerul în ființa ta coboară
Trupul meu din trupul tău ia foc.

Focurile noastre se cunună,
Focurile noastre se-nțeleg,
Suntem baza lumii împreună
Suntem vara focului întreg.

Ce frumoasă ești în prag de toamnă,
Ca o zi egală între nopți,
Când iubirea noastră te condamnă
Să ai soarta strugurilor copti.

Să înveți, iubito, să te bucuri

Că ți-am dat din jertfă un destin,
Și că via asurzând de struguri,
Va trăi definitiv în vin.

Ce frumoasă ești în primăvară,
Cea mai minunată-ntre femei,
Iezii pasc năframa ta ușoară,
Tu, cu muguri, bluza ți-o închei.

Sigilat de taine nepătrunse
Cerul bate drumul tău îngust,
Trupul tău de muguri și de frunze
De la cine să învăț să-l gust?

ooo✱ooo

Șir de cocori

Ca o injecție intravenoasă
Acest șir de cocori
De care țipă
Mugurii,
Bălțile,
Mâinile noastre întinse.

Ca o injecție intravenoasă

Într-un organism slăbit,
Ca o injecție intravenoasă
De care se rup
Mugurii,
Bălțile,
Măinile noastre întinse.

Și sângereă florile,
Și sângereă sălciile,
Și vinele noastre se-nvinețesc.

ooo✱ooo

Dreptul la întrebare

Din toate drepturile lumii
Pe unul singur nu-l cedez,
E strategia mea intimă
Și este singurul meu crez.

Nu-l dau chiar dacă vin la mine
Toate statuile călări,
E dreptul meu la îndoială
Și de a pune întrebări.

Nu l-a epuizat nici Hamlet,

Deși l-a folosit de-ajuns,
Cred în puterea întrebării
Chiar dacă nu-i găsesc răspuns.

Ea mi-e religie în viață,
Cu ea termin, cu ea încep,
Eu, simplu cetățean al lumii,
Măcar atât mai am: întreb.

Cu pumnii strânși în fața morții
La fel copiii mi-i cultiv,
Ca neamul omenesc de-a pururi
Să fie interogativ.

ooo✱ooo

Hipnoză de toamnă

E-o liniște plătită-atât de scump
Și e o pace de sorginte sfântă
De se aude tănuir cum cântă
Mătasea în știuleții de porumb.

Colinele se-ntunecă de cai,
Amărăciunea toamnei reînvie
Și cade sufletul din ciocârlie

Pecetluind țâțânile din rai.

Dinspre poteci de purpură subțire
Se cântă imnul nunților de cerbi,
Cerboaice senzuale fata-n ierbi
Și reîncep legende să respire.

Orfeu, curând, va fi răpit de sterpi
Și-nchis într-un azil de patru lire.

ooo✕ooo

Intraductibil

Știu multe, mai multe decât agențiile de specialitate,
Știu adevăruri mortale,
Știu fapte compromițătoare,
Dar știu intraductibil.

Știu intraductibil în toate direcțiile,
Nu mai pot nici s-acuz, nici să apar,
Atâta mi se mai întâmplă să pot:
Știu.
Știu multe, știu aproape totul,
Dar știu intraductibil.

Mi-e imposibil să spun ce știu;
Ce bine era
Când spuneam multe, aproape totul.
Dar nu știam nimic
Și eram un palavragiu poliglot.

ooo✱ooo

Nobilul viciu

Cetatea peste mine se răstoarnă,
În carnea mea îi simt într-una biciul,
De este vară sau de este iarnă,
Femeia este singurul meu viciu.

Nici nu mi-e teamă, nici nu-mi este silă
De tot ce împotrivă mi se-ntâmplă,
Orgolioasă, dreaptă sau umilă
Femeia-mi șade veșnic lângă tâmplă.

O simt ca vulpe, ori ca pe-o tanagră,
Dar cel mai drag îmi e acest exemplu,
Iubirea pentru-o tristă capră neagră
Din care am făcut răsfăț și templu.

Știu că mi-e viața scurtă, știu că moartea

În fiecă femeie stă la pândă,
Dar fie de femeie umplută cartea
De care viața lumii e flămândă.

Nu mi-au plăcut averi, nici vinuri bune
Și n-am avut în rest niciun capriciu
Deșertăciune din deșertăciune
Femeia este singurul meu viciu.

Nu m-am bătut în târguri sau războaie,
N-am vrut să fiu împărat sub stele,
Femeia care nu se încovoie,
Am înjugat-o nebuniei mele.

Și am arat cu ea mereu pământul,
Și-am semănat ogoare numeroase,
Nu i-am lăsat pe buze nici cuvântul
Ca pe-un metal am resorbit-o-n oase.

E-adevărat că am iubit pe una,
E-adevărat tot ceea ce se zice,
Am căutat-o prin neant cu luna
E-adevărat că-a fost Euridice.

E-adevărat că-n geamul meu cășii

N-aveau puterea niciun an să steie
Ca într-un joc de-absurde artificii
Și creanga lor îmi mirosea femeie.

Motorul meu și-al lumii de aceea,
Motorul meu cuminecat cu biciul,
A fost femeia și-a rămas femeia,
Puterea mea și singurul meu viciu.

Ea m-a condus, eu am condus-o-n lume,
Am fost mereu un cuplu în derivă,
Și chiar de nu i-am dat nimic din nume
Trecând mereu, mi-a fost definitivă.

Iubirea mea nu a mișcat nici aștri
Și nici pământul sub o-mbrățișare,
Dar lance când a fost, cu ochi albaștri,
Simțeam că-n ochi privirea ei mă doare.

De n-avea rană, îi făceam eu rană,
Să-i pot iubi supremul sacrificiu,
În fața ta, condiție umană,
Femeia este singurul meu viciu.

ooo✱ooo

Pluton

Aștept primăvara:

Vreau să fiu dus de un pluton suav
La primul zid și împușcat cu muguri
Și când voi muri să-mi înflorească toate rănilile,
Să vină toate albinele la rănilile mele
Și să mă transporte pe aripi
Către tărâmul de polen unde merită să ajung
Cu flori cu tot, cu tristețe cu tot,
Cu primăvară cu tot,
Acum și-n veacul vecilor.

ooo✱ooo

A mea

Cum treci acum și apa e-n ruine,
Și-ți este bine și îmi este bine,
Aș vrea să-ți spun, iubito, că în tine
E vie vrerea ambelor destine.

Te voi iubi cu milă și mirare
Cu întrebare și cu disperare,
Cu gelozie și cu larmă mare,

C-un fel de fărdelege care doare.

Și jur pe tine și pe apa toată
Care ne ține barca înclinată
Că vei ramane - dincolo de număr
Și dincolo de forme, măști și vorbe -
A mea, de-a pururi, ca un braț în umăr.

ooo✱ooo

Cântec femeiesc

Așa e mama și a fost bunica
Așa suntem femei lângă femei
Părem nimic și nu-nsemnăm nimica
Doar niște „ele” ce slujesc pe „ei”.

Ei neglijenți, iar ele foarte calme
Ei încurcând ce ele limpezesc
Ei numai tălpi și ele numai palme
Acesta e destinul femeiesc.

Și-n fond, ce fac femeile pe lume?
Nimic măreț, nimic impunător.
Schimbându-și după ei și drum și nume
Pun lucrurile iar la locul lor.

Cu-atâția pași ce au făcut prin casă
Și pentru care plată nici nu cer
De-ar fi pornit pe-o cale glorioasă
Ar fi ajuns și dincolo de cer.

Ei fac ce fac și tot ce fac se vede
Ba strică mult și ele-ndreaptă tot
Și de aceea nimeni nu le crede
Când cad, îmbătrânesc și nu mai pot.

Așa e mama și a fost bunica
Și ca ele mâine eu voi fi.
Ce facem noi, femeile? Nimica,
Decât curat și uneori copii.

Suntem veriga firului de ață
În fiecare lanț făcut din doi
Ce greu cu noi femeile în viață
Dar e și imposibil fără noi...

ooo*ooo

Spune-mi ceva

Dacă-am să te chem

Dă-mi măcar un semn
Fie și-un blestem
Din partea ta.
Totuși nu știu cum
Pentru-atâta drum
Ce-a-nceput acum
Spune-mi ceva.

În noaptea despărțirii dintre noi
Copacii cad pe drum din doi în doi,
În ochi mă bate viscolul câinesc
Și am venit să-ți spun că te iubesc.

Probabil drumul meu va duce-n iad
Mă-mpiedic de o lacrimă și cad
Și iar adorm și iar mi-e dat un vis
Că biata cifră doi s-a sinucis.

Și de atâta viscol vestitor
Nu ochii mei, ci ochii tăi mă dor,
Că tineri am intrat și cu ce rost
Și ce bătrâni ieșim din tot ce-a fost.

Nici aripile zboruri nu mai pot,
E numai despărțire peste tot

Și se aude că va fi mai greu
Decât vom fi departe tu și eu.

Dar nu pentru a-ți spune că e rău
Am dat cu bulgări mari în geamul tău,
Ci ca să știi, în viscolul câinesc,
Că plec și mor și plâng și te iubesc.

Și vreau să-ți dau cu acte înapoi
Dezastrul împărțirilor la doi,
Ca să-nțelegi și tu ce-i cuplul frânt
Și cum e să fii singur pe pământ.

ooo✱ooo

Din nou, Dacii liberi

Noi n-am avut nevoie
Sa luam adeverințe
Ca viețuim acasă,
In patrie la noi,
Am fost si vom rămâne
De-a pururi dacii liberi
Si iubitori de pace,
Si vrednici de război.

La Sarmisegetuza,
La focuri, cu Zamolxe,
Si stelele din ceruri
Din sânge ni se rup.
Nu ne-au învins romanii
Și-am ris de toți barbarii
Strigând la ei cu steagul
Făcut din cap de lup.

Aceasta dam de știre,
De sub pământul nostru,
Urmașilor în care
Reînviem acum.
Femeile iubindu-și
Sa nască dacii liberi
Spre răzbunarea noastră
Pe cel din urma drum.

Numiți si țara noastră
Cu numele ei dacic
Iubiți pe nou veniții
După atâția ani,
Dar veșnic țineți minte
Ca peste dacii liberi
Au tot calcat invazii

Si altfel de romani.

Noi am rămas în glie
Si devenim pădure,
Si devenim recolte,
Sa va hrănim pe voi,
Si temelia tarii
S-o întărim cu oase
Si iubitori de pace,
Si vrednici de război.

Cu tot ce năzărește
Din firea noastră veche,
Dam Romelor de știre,
Prin ierburi murmurând,
Ca numai oboseala
Ne-a așezat sub scoarță,
Dar daca e nevoie
Ne vom scula oricând.

ooo✱ooo

Iertările

Tu sa ma ierți de tot ce mi se-ntâmplă
Ca ochii mei sunt când senini când verzi

Ca port ninsori sau port noroi pe tâmplă
Ai sa ma ierți altfel ai sa ma pierzi

Vad lumea prin lunete măritoare
Si vad grădini cu arme mari de foc
Sub mana mea deja planeta moare
Si in urechi am continentul rock

Ai sa ma ierți ca sunt labilitate
Ca trec peste extreme fulgerând
Ai sa ma ierți preablanda mea de toate
Eu sunt nemuritorul tau de rand

Ai sa ma ierți ca nu pot fara tine
Si daca n-ai sa poți si n-ai sa poți
Mie pierzandu-te-mi va fi mai bine
Eu tristul cel mai liber dintre toți

Si cum se-ntâmpla moartea sa le spele
Pe toate-nobilandu-le fictiv
Ai sa te-apleci deasupra morții mele
Si tot ai sa ma ierți definitiv

Ai sa ma ierți in fiecare noapte
Și-am sa te mint in fiecare zi

Si cat putea-vă sufletul sa rabde
Cu cat îți voi greși te voi iubi

ooo✱ooo

Repetabila povară

Cine are părinți, pe pământ nu în gând
Mai aude și-n somn ochii lumii plângând
Că am fost, că n-am fost, ori că suntem cuminți,
Astăzi îmbătrânind ne e dor de părinți.

Ce părinți? Niște oameni ce nu mai au loc
De atâția copii si de-atât nenoroc
Niște cruci, încă vii, respirând tot mai greu,
Sunt părinții aceștia ce oftează mereu.

Ce părinți? Niște oameni, acolo si ei,
Care stiu dureros ce e suta de lei.
De sunt tineri sau nu, după actele lor,
Nu contează deloc, ei albiră de dor
Să le fie copilul c-o treaptă mai domn,
Câtă muncă în plus, si ce chin, cât nesomn!

Chiar acuma, când scriu, ca si când as urla,
Eu îi stiu si îi simt, pătimind undeva.

Ne-amintim, si de ei, după lungi săptămâni
Fii bătrâni ce suntem, cu părinții bătrâni
Dacă lemne și-au luat, dacă oasele-i dor,
Dacă nu au murit triști în casele lor...
Între ei si copii e-o prăsilă de câini,
Si e umbra de plumb a preazilnicei pâini.

Cine are părinți, pe pământ nu în gând,
Mai aude și-n somn ochii lumii plângând.
Că din toate ce sunt, cel mai greu e să fii
Nu copil de părinți, ci părinte de fii.

Ochii lumii plângând, lacrimi multe s-au plâns
Însă pentru potop, încă nu-i de ajuns.
Mai avem noi părinți? Mai au dânșii copii?
Pe pământul de cruci, numai om să nu fii,

Umiliți de nevoi si cu capul plecat,
Într-un biet orășel, într-o zare de sat,
Mai așteaptă și-acum, semne de la strămoși
Sau scrisori de la fii cum c-ar fi norocoși,
Si ca niște stafii, ies arare la porți
Despre noi povestind, ca de moșii lor morți.

Cine are părinți, încă nu e pierdut,

Cine are părinți are încă trecut.
Ne-au făcut, ne-au crescut, ne-au adus până-aci,
Unde-avem și noi înșine ai noștri copii.
Enervanți pot părea, când n-ai ce să-i mai rogi,
Și în genere sunt și nițel pisălogi.
Ba nu văd, ba n-aud, ba fac pașii prea mici,
Ba-i nevoie prea mult să le spui și explici,
Cocoșați, cocârjați, într-un ritm infernal,
Te întreabă de știi pe vre-un șef de spital.
Nu-i așa că te-apucă o milă de tot,
Mai cu seamă de faptul că ei nu mai pot?
Că povară îi simți și ei știu că-i așa
Și se uită la tine ca și când te-ar ruga...

Mai avem, mai avem scurtă vreme de dus
Pe conștiință povara acestui apus
Și pe urmă vom fi foarte liberi sub cer,
Se vor împuțina cei ce n-au și ne cer.
Iar când vom începe și noi a simți
Că povară suntem, pentru-ai noștri copii,
Și abia într-un trist și departe târziu,
Când vom ști disperați vesti, ce azi nu se știu,
Vom pricepe de ce fiii uită curând,
Și nu văd niciun ochi de pe lume plângând,
Și de ce încă nu e potop pe cuprins,

Desi plouă mereu, desi pururi a nins,
Desi lumea în care părinți am ajuns
De-o vecie-i mereu zguduită de plâns.

ooo✱ooo

Sara pe deal

Iese amurg dintr-o bătaie de clopot
Caii culeg iarba din ultimul tropot,
Păsări adorm daca amurgul le-atinge,
Sus la izvor, sus la obârșie, ninge.

Case cuprind sufletul zilnicei frângerii,
Oamenii sunt umbre tăcute de ingeri,
Nimeni aici legea cereasca n-o calca,
Sufletu-n plop, trupul se-apeacă în salca.

S-a auzit de peste uliți o veste,
Un nou născut viu într-o iesle mai este,
Lemne de foc, oarbe căruțe mai cara,
Ultim sărut, ca o pecete de ceara.

Misticul sat luneca în rugăciune,
Nimeni nimic, înspre pământ nu mai spune,
Toate se-ntorc ireductibil spre ceruri,

Florile tin sipete de adevăruri.

Iarăși amurg, dangătul parca revarsă,
Cucii dispar lângă clopotnița arsa,
Cade-n fântâni ziua să urce iar, mâine,
În amintiri satul miroase a pâine.

In cimitir, oile nu mai pasc iarba,
Mieii o pasc, pofta din ei este oarba,
Nevinovați, anii se-ncarca de vina
Cum ne-ating, ființele cum le declina.

Sara pe deal seamănă cel mai ades cu
Sara pe deal cum o scria Eminescu
Sara pe deal e și-aici cum și-ntr-insul,
Sara pe deal, fetișizându-ne plânsul.

Sara pe deal, parte din noaptea eterna,
Sara pe deal, capul se-apeacă pe perna,
Sara pe deal, totul deodata învie,
Sara pe deal, muzica din poezie.

Caii în apus pasc magnetismul chindiei,
Omului bun, casa puternica fie-i,
Noi intre noi să mai gustam cât se poate

Sara pe deal, cea mai de preț dintre toate.

Si să privim cerul cu tragice stele,
Care mai ia forma poruncilor grele,
Oamenii trec, nici nu vom ști unde pleacă,
Iar după ei se mai aude o toaca.

Urmele lor sunt sau copiii sau munca,
Într-un temei lasa întreaga porunca,
Sara pe deal nu e decât un amestic
De fabulos, de nebunesc si domestic.

Ziua s-a stins, zeama de zarzara cruda,
Tipa guzgani, cine-are timp să-i audă,
Carii bătrâni de-o veșnicie lucrează,
Printre copii zgomotul lor isca groaza.

Daca întinzi mâna cu-o mica lumina
Ai să si simți vrejuri crescând în gradina,
Niște pândari, hăulituri își arunca,
Fetele mari grup se întorc de la lunca.

Poarta în sini dorul de-o mâna bărbata,
Cei căutați mult mai târziu se arata,
Podul pe râu scârție si se îndoaie,

Mustele bat, semn de-nnorare si ploaie.

Lina-n fuior în turbioane se leagă,
Crește-n dovrele dor de sămânță întreagă,
Parca de ieri luna rasare-nspre mâine,
Plânge-un copil, sau parca latra un câine.

Plaurii morți, cresc dintr-o apa uitata,
Sfinți înțelepți celor cuminți li se-arata,
Sara pe deal, uite un mânz care moare,
Suflet din el, ca si o seara apare.

Dulce-albastrui cauta suflet de iapa,
Ea nu mai e, alta va ști să-l înceapă,
Ultimi copii striga pe ulița noastră,
Blânde bunici îi însoțesc din fereastra.

Sra pe deal, cumpăna sinea nu-și strica,
Sara pe deal e ca un duh de bunica,
Fruct zemuit împrăștiat pe tot locul,
Coacem porumb, unde ai noștri fac focul.

Sara pe deal, dulce vânăre de vara,
Azi niciun om nu are dreptul să moara,
Sara pe deal, fum doborât dintr-un sfeșnic,

Cade pe om, parca-ntrupindu-si-l veșnic.

Sara pe deal, cânepa fumega bice,
Cei pedepsiți, nu au curajul s-o strice,
Toate rămân, precum au fost în natura,
Starea de om trece spre starea cea pura.

Sara pe deal, spune ca asta ni-i rostul,
Să o numim suflet din sufletul nostru,
Sara pe deal, sufletul mare al lumii,
Sara pe deal, ochii în lacrimi ai mumii.

Iar când noi toți vom murmura ce ne doare,
Tu să ne dai o creștineasca iertare,
Sara pe deal, nu a murit idealul,
Suntem aici: Oamenii.. Sara.. Si Dealul.

ooo*ooo

Orație de nuntă

Astfel după tine se încheie toate.
Trag oblonul negru la fereastra mea.
Nu mai vreau decepții, vreau singurătate,
Nu mai vreau iubire, voi abandona.

Avusesem dreptul si eu, ca oricare,
La o nebunie, la un ultim glonț
Ultima speranță, ultima-ncercare
Dar în magazie era doar gablonz.

Nu-i nicio problema, toate-s foarte bune.
Te-am iubit desigur, cum mi-ar sta să neg...
Si cu pasiune, si cu voluptate
Si credeam în tine, vrednic si întreg.

Hai, întinde mana pentru despărțire
Schimbă-ți telefonul, ca si eu mi-l schimb
Saluteri miresei, salutari la mire,
Poate se rezolva toate între timp.

Intra în mulțime, nimeni n-o să știe
Doua, trei persoane care ne-au ascuns,
Eu voi tine minte scurta nebunie
Și-ntrebarea noastră fără de răspuns.

Firea ta ciudata n-o voi regasi-o
Nici n-ar fi nevoie, tu ramai un mit.
Nunta fericita, te-am iubit, adio,
Nu întoarce capul, pleacă, te-am iubit!

Vezi ca se confirma bârfa despre mine:
Te-am lăsat deodata crud si nefiresc
Totuși tine minte, tine bine minte
Te salvez de mine fiindcă te iubesc.

ooo✱ooo

Îmi pasă

Mi-e dor de tine
Si nu-mi ajung celelalte
Uite ca un surogat
Pentru puritate
Nu s-a găsit.

Mi-e dor de tine
Mi-e tine de tine
Mi-e înlăuntrul meu de tine
Mi-e nu stiu cum,
Mi-e nu stiu ce,
Mi-e dor de tine ca de acasă.

Îmi pasa!

ooo✱ooo

Detalii

Stiu unde
Nu stiu de unde,
Nu stiu de ce
Si nu stiu
Pentru ce merit
Dumnezeu te-a trimis
Pe buzele mele.

°

Poezii cenzurate - Sunt radical (1979-1989)

Îndrăgostit de București

Nu stiu de ce, pe cât m-afund în viață
Mă simt atras de fleacuri omenești,
Și-mi place-n anotimpul de vacanta
Să-ntârzii, să rămân în București.

De el ne-am saturat, dar el ne place,
El e un prag lovit să vezi alt prag,
Și-acum, când sunt satul de locul zilnic
Mă simt golit și-mi e deodata drag.

Pe piatra lui am tot bătut cadența
Și-am s-o mai bat atât cât voi trai,
Spre un Olimp ascuns pe orice strada
În căutarea mării poezii.

Aici m-au sufocat cu dulce teii
Si au trecut aiurea anii mei
Aici copiii mi-au venit la viață
Si am născut și-am îngropat idei.

La București, copilăria toată,
Visam s-ajung să pot si eu vedea
Celebrii câini ce au covrigi în coada
Si să-ntâlnesc si eu pe mama mea.

Eu vara as iubi-o pe orbește,
Dar simt ca toamna-i anotimpul meu,
Când frunze si lumini pe bulevarde
Mai dau halou părerilor de rău.

Când pe terase se mai bea o bere
Si oamenii române triste vor,
Și-n curți se face vin din must de struguri
Si toți bucureștenii au umor.

L-am părăsit destul, ca azi să-l caut
Si să-l găsesc intodeauna treaz,
Nu este el cel mai frumos din lume,
Dar cel mai drag ne e în orice caz.

Mă pregătesc să fug din nou în tara
Si să câștig aripi dumnezeiești,
Să pot gusta melancolia toamnei
În fiecare colt de București.

3 august 1989

ooo*ooo

Șoferul si nevastă-sa

Ne urcasem cu toții în autobuz
Care nu era confortabil, dar era independent,
N-avea fiecare locul sau,
Dar ne gândeam ca o să aibă,
Era primăvară,
Venea vara,
Se dezghețau drumurile,
Puteai să mergi cu gulerul cămășii descheiat,

Se dezghețau drumurile,
Noi cântam cântece de-ale noastre, vechi,
Pe care nu le mai cântasem de multa vreme
Si unii din cauza vitezei,
Care-i îmbata,
Alții cu o tandra ironie,
Am început să zicem, să cântam
Ca autobuzul nostru
E cel care dezgheață
Drumul pe care mergem.

Pe direcția aceea spre munte,
Spre marele munte,
Nu mai mersese niciodată un autobuz,
Numai turiști particulari,
Numai nebuni ocazionali.

Asa ca nu ne interesa destinația,
Ne ajungea bucuria
Ca mergem cu toții spre marele munte.
Șoferul era tânăr,
Conducea pentru prima oara
Un asemenea autobuz.
Fusesse ajutor de șofer,
Lucrase mult si cinstit,

După cum mergea, după cum frâna,
Era fare îndoială cel mai bun șofer
Dintre toți șoferii noștri,
Asta conduce excepțional, strigam noi,
Asta-i omul care ne trebuie
Si el dădea din mâna cu modestie
Rugându-ne să nu-l mai lăudăm,

Cal încurcam la condus.
In fond e autobuzul dvs.,
Eu sunt al dvs.,
M-ați ales să conduc autobuzul,
Asta-i treaba mea.

Noi am aplaudat, chiar si aceasta lepădare, a lui,
De laudele noastre.

Si autobuzul mergea mai departe
Și-n diverse localități, în care ne opream,
Multi urcau
Si nimeni nu mai voia să coboare.
Era un autobuz unic
Nu mai exista asa ceva în împrejurimi.
Ramasesera-n urma troleibuzele agățate
De rețeaua electrica

Si lipsite de orice independenta,
Tramvaiele înghesuite intre sine
Si aceeași rețea.

Autobuzol nostru se încărcase înspăimântător,
Fiecare urca în autobuz cu ce avea mai bun,
Șoferul conducea excepțional,
Nimeni nu conduce mai bine ca el,
Strigam noi
Si el dădea moale din mâna,
Si noi strigam iarăși,
Lasa frate, Iasă modestia la o parte,
Da-o dracului de modestie
Noi, care n-am avut niciodată posibilitatea
Unui asemenea drum,
Știm valoarea lui adevărată,
Ești al nostru,
Ești dintre ai noștri,
Ramii între noi,
Bravo,
Ura,
Si el nu mai putea să ne oprească,
Trebuia să fie atent la drum,
Lar noi eram prea multi
Si începusem să-l incomodam,

Stăteam claie peste grămadă în autobuz,
Dar uneori îi blocam o mână sau un picior,
Pina când câțiva meseriași
L-au rugat să oprească pentru câteva minute
Ca să-i facă o cușcă de protecție,
Să nu-l mai incomodam la condus,

Dar să-și ia și nevasta lângă el,
Au zis alții,
Ca drumul e lung și se plictisește omul.
Și uite-l acum în cușca lui de protecție,
În cabina lui blindată!

Ce hotărât conduce,
A dat drumul și la muzică,
Se aude în toată mașina o muzică eroică,
Pe care o întrerupem noi din când în când
Cu cântece despre el și de drumul nostru,
Și hai, mă, să fim atenți și cu nevastă-sa,
Ca și el e om.

În autobuz vara e cald
Iarna e frig,
Drumul continuă,
Am început să obosim,

Nene șoferule, oprește,
Să ne odihnim si noi.
Să te odihnești si dumneata,
Ca n-o fi foc,
Dar el nu mai aude,
El conduce,
Și-ntr-adevăr, conduce excepțional,
E cel mai bun, strigam toți,
Dar ne e foame,
Pentru ca n-am mai oprit demult,
Și-avem nevoie si noi
De pâine, de apa, de un răgaz,
Probabil c-am început să-l si enervam
Cu mofturile noastre
Setea, foamea, somnul,
Geamurile autobuzului nut mai exista demult,
Pe ele au sărit cei ce n-au mai putut suporta,
Ușile au ruginit si nu se mai deschid,
Si șoferul conduce autobuzul
Din ce în ce mai nervos,
A început să facă si accidente,
Stau si el si nevastă-sa cu mâinile pe volan,
Marile piscuri îi cheama,
Mai e puțin combustibil,
Am intrat pe un fel de linie ferata,

Vecina cu drumul,
După ce ni s-au spart cauciucurile
Si după ce șoferul a dărâmat
Cu lovituri de autobuz
Case si biserici,
Sate si orașe,
Începem să coborâm,
Si bineînțeles ca viteza crește,
Asa e la orice coborâre,
Viteza crește,
Nu mai e nimeni în autobuz,
Unii au murit,
Alții au fugit,
Alii ne-am uscat de foame si de sete,
Alții am înghețat de frig,
Muntele e tot mai departe,
Dar autobuzul coboară
Halucinând pe linia moarta
De cale ferata,
Si numai ei doi,
Șoferul si nevastă-sa,
In cabina blindata,
Se uita doar înainte,
Nu mai stiu pe cine conduc si unde se duc,
Si de ce tac toți pasagerii

Si de ce se merge cu viteza prăbuşirii,
Când excursia începuse atât de frumos
Către marele munte.

12/13 iulie 1987

ooo✱ooo

Cineva mă ascultă

In veac cu putere oculta
Din zid cineva mă asculta.
Cu cât mă coboară pe mine.
Cu-atât el mai mare devine.

Iubirea mi-o sughe prin tuburi.
Mă simt răstignit pe şuruburi,
Ce face cu mine nu-i veghea,
El trage din zid cu urechea.

Ai zice ca apără, poate,
Poporul de rău si păcate,
De cei ce tin arme în lira
De cei care mint si conspira.

Dar nu el asculta orbeşte,

Pe om când acasli trăiește,
Ne intră-n cearșaf si sub piele,
În creier de gânduri sai-l spele.

Prin mari, electronice unde
În ochi si în talpi ne pătrunde,
Putere zeiasca si oarba
El scris e și-n firul de iarba.

Asculta fereastra deschisa
Si viermii urcând în caisa,
Cum gifiie-n dragoste mirii,
Concertul mărunț al pieirii.

In veac cu politie multa,
Din zid, cineva mă asculta.

1981

ooo✱ooo

Călugăr

Doamne, fă-mă călugăr
Si cheamă-mă până la tine
Să-ți spun adevărul

Despre marele dezastru pământesc.
Doamne, fă-mă călugăr.
Au fost hăituiți,
Au fost ofensați,
Dar călugării au totuși
O oarecare libera trecere
La vămile cerului.

Undeva, la Cheia,
Am auzit eu ca exista
O scara de rășină de brad
Care ajunge până la tine, Doamne,
Lasă-mă să urc și să-ți spun.

Voi găsi-o chiar dacă
Nu e în evidența primăriei din Măneciu
O voi găsi-o după miros,
După mirosul morților
După mirosul viilor,
După mirosul de tămâie.

O voi găsi-o și voi veni
Să-ți spun ce rău e pe pământ
Să-ți spun ca-n luptele pentru dreptate
Dreptate a ieșit

Atât de zdrobitor victorioasa
Incit a devenit idee,
Nu mai are nicio realitate.

Doamne e nedrept totul,
Copiii nu mai au decât recreații si examene,
Ore de clasa nu mai sunt,
Bătrânii sunt pusi la zid
Sub niște taloane de pensii
Care sunt trase din tunuri
Ale binevoinței generale.

In rest muncim până ne cad mâinile din umeri
Si nu mai știm pentru cine muncim
Mai ales ca ei ne dau să facem
Lucruri pe care tot ei le considera inutile
Si ne reproșează noua
Ca facem lucruri inutile.

Dar, în fine Doamne, primește-mă în audienta
Pe mine, călugărul cel mai limbut,
Al mânăstirii tale cu 5 continente.
Hai, Doamne, fi bun si primește-mă
Ca, alttel, daca întârzii,
Nu mai am pe unde urca

Vine omenirea flămândă
Să mănânce scara de rășină
Care duce la tine,
Doamne, fă-mă călugăr,
Fă-mă si ascultă-mă
La ora când mănăstirea ta
Cu 5 continente
Si cu 4 miliarde de prăpădiți
Instalează ultimele arme
In clopotniță!

10 decembrie 1983

ooo*ooo

Minciunile

Dar, hai, să ne spunem minciuni importante,
Dar, hai, să ne spunem minciuni si mai mici,
Asa cum amanții le mint pe amante
Si ele îi mint pe pământ pe aici.

Dar, hai, să ne spunem cu patos brașoave,
Dar, hai, să vedem cine minte mai mult,
Asculta delirul consoanelor grave,
Cum si eu minciunile tale le-ascult.

E foarte frumoasa, e foarte frumoasa
Minciuna aceasta pe care mi-o spui,
Asa ca, te rog, si pe mine mă lasa
Să palavragesc doar ce nu-i, doar ce nu-i.

Concurs de minciuni la echipe si solo
Si ies campioni mincinoșii cei mari,
Dar, draga Păcală, tu ce faci acolo?
In campionate de ce nu apari?

Se minte cum nu s-a mințit niciodată,
E multa minciuna la noi pe pământ,
Sunt false recursuri si nu-i judecata,
Balanta cea veche-a dreptății s-a frânt.

Dar, hai, să mințim fără nicio rușine,
Dar, hai, să mințim în direct și-n răspăr,
Ca poate prin rău vom ajunge la bine,
Minciuna suprema va fi adevăr.

1984

ooo*ooo

Analfabeților

V-am spus ca sunt un om periculos
Si nu mi-ați luat avertismentu-n seama.
V-am spus s-aveți pentru persoana mea
Un plus de-ngrijorare si de teama.

V-am spus ca fac teribil de urât
De sunt calcat putin pe libertate.
V-am spus ca sunt oșteanul credincios
Dar care doar cu inamici se bate.

V-am spus să va astâmpărați si voi,
Cenzori capricioși ai vremii mele,
C-o să va coste scump măruntul moft,
De a ne face noua zile grele.

V-am spus să puneți mâna să munciți.
Să nu mai tot pândiți zeloși din umbra,
V-am spus ca n-o să placa nimănui
Pornirea voastră, tulbure si sumbra.

V-am spus ca vremurile s-au schimbat
Si ca situația e mai complexa,
Nu-i intelectualul - servitor.
Cultura nu-i ceva ca o anexa.

Si lumea nu se poate cuceri
Umflând la cifre si mimând tumulturi
Cu aroganți si trândavi doctoranzi,
Cu papagali care tin loc de vulturi.

V-am spus si am puterea să mai spun
Ca nu încape muntele în sera
Ca prea-i scurt drumul de la rai la iad
Si de la căprioara la pantera.

V-am spus să nu-l fetișizați pe Marx,
Să nu-i păstrați în spirt învățătura
Si voi într-una fără să-l citiți
Il pomeniți până va doare gura.

V-am spus ca băătălia pentru om
Nu iartă astăzi nicio dezertare
Si voi v-ați decorat voi între voi
Când lupta este în desfășurare.

V-am spus ca muzica nu-i un microb
Care amenința civilizații
E-a omului pentru a fi mai bun,
V-am spus: ceva care să-i placa dați-i.

V-am spus, concetățeni analfabeți,
Si luați aminte si să țineți minte.
Dar nu știam ca v-ați născut si surzi
Si scoateți arma când vedeți cuvinte.

1979

ooo✱ooo

Probă olimpică

Mintea mea obosita
Nu e mai proasta
Decât mintea voastră odihnita,
Hai să gândim împreună,
Hai gândiți si voi,
Încordați-vă mințile odihnite
Si produceți gânduri.

Ce cânt acele broboane de sudoare
De pe frunțile voastre?
Străduiți-vă,
Concentrați-vă,
Gândiți-vă,
Aveți mințile odihnite,

Dormiți de 2.000.000 de ani,
Ati avut scutire,
Ati avut permisie,
Ati avut concediu mental,
Ce dracu!

Va depășește în viteza broasca țestoasă,
Melcul, de-a cărui trecere
Va țiuie urechile,
E un melc mort,
Ariciul v-apare ca un ideal imposibil,
Va mișcați ca prin corpuri solide,
Ca prin undelemn înghețat
Ca prin ochi de sticla,
Ce dracu!

Gândiți,
Nu mai amânați aceasta,
Gândiți, ar fi trist pentru voi
Si vai fi pus mintea la uscat
Pe gardurile în care închideți,
Cu depline sentimente
De posesiune si protecție,
Mintea mea obosita.

10 noiembrie 1983

ooo✱ooo

Regresăm

Nu-i nimic, e-n regula,
Mai aşteptam doua sute de ani,
Ce-o să fie, un biet accident istoric,
O socoteala matematica greşită,
Suntem în Estul Europei, nu uitaţi.
Ruşii, da, Maghiarii, da,
Polonezii, da, Bulgarii, da,
Noi, nu, noi nu, noi nu progresam,
Ca se interpretează,
Când nu voiau vecinii,
Noi nu puteam, n-aveam voie,
Când vor vecinii,
Nu vrem noi, n-avem nevoie,
Asta e, asa suntem noi, ai dracului,
Daţi în Paste, asta e, daţi în Paste,
Nu-i. Nimic, e-n regula,
Mai vedem noi, mai vedem,
Aveţi răbdare, nu bateţi din picioare,
Nu va pripiţi
Noi regresam cu placere,

Noi regresam cu talent,
Noi nu ne luam după nimeni
Decât când regresează.
Doua sute de ani! Atât!
Aveți răbdare, nu chemați salvarea,
Nu exagerați, nu crâcniți,
Regresați cu noi!

Înapoi, mars!

8 aprilie 1988

ooo✱ooo

Motorul greșit

Si daca după cum s-a auzit
Si daca după cum un simt o spune
Întregul drum e o desartaciune
Si chiar motorul e croit greșit!

Mașina e din ce în ce mai grea,
O-mpingem năzuind la zile bune
Si așteptam s-apara o minune
Să ne putem urcași noi în ea.

Tu nu auzi constructor de motoare,
Ca ti l-am da pe-acesta înapoi?
E un motor prea leneș, prea greoi
Nu poarta, ci-i purtat de fiecare.

Si zi de zi motorul nostru moare
Și-n loc să meargă el, l-impingem noi.

1983

ooo✱ooo

Condamnați

Eu, sclavul trist al tristei mele harpe,
Eu vad pierind, cu ochii, ce-am iubit,
Mi-ar fi prea mult și-o gaura de șarpe
Să merg în ea, tăcut si umilit.

Ce să mai cânt. Când au venit pirații
Si apele din matci ni le-au furat,
O lacrima ființei mele dați-i
Și-o s-auziți de omul scufundat.

M-aș îneca, m-aș stinge si m-aș duce,
Să mă zdrobească ritmuri pe-o sosea,

Nici nu mai am nevoie de o cruce,
Mi-a fost destul c-am dus-o pe a mea.

Eu, sclavul trist al harpei mele triste,
Prăpădul întinzându-se il vad
Si nu mai e nimic să mai reziste
Acestei sinucideri în prăpăd.

De n-aş avea puterea diavoleasca
Să înţeleg ca totul a căzut,
Dar vin heralzii cinici să-mi izbească
Scrisorile prăpădului de scut.

Prietenii mă ocolosc de frica,
Probabil mă considera ciumat,
Eu însumi scriu acum la lampa mica
Să nu mă vadă cei care se bat.

Iubire? Vis de mâine? Regăsire?
N-au găzii mei un minim interes
Povesti cu dulci iluzii să-mi înşire
Din starea condamnatului să ies.

Se pregăteşte marele exemplu!
Acela, zic Casandrele, sunt eu!

Ca un berbec am să mă duc în templu.
Murind, măcar s-ajung la Dumnezeu.

Eu, sclavul trist al tristei mele harpe,
Eu, cântărețul soarelui din nord,
De-aicea, dintr-o gaura de Șarpe,
Rostesc un acatist și-un dezacord.

Ce să mai cânt? Doar calea pân-la gâde!
Ce să mai cânt? Pe voi, ca pe eroi?
Îmi vine si a plânge si a râde
Ca nu exista cale înapoi.

Voi nu vedeți ea nu mai aveți tara
Si ca străini vi-s pruncii, cobitori,
Învață ei ceva pe dinafara,
Dar n-au părinți, ei au meditari.

Voi nu simțiți ca nu mai aveți ape?
V-au luat pirații tot pe vasul lor
Si iată, din aproape în aproape,
Noi suntem un pustiu nemuritor.

Din harpa mea ridicola si tandra
Involuntar un cântec fără rang

Te cheama lângă mine, hai Casandra,
Sărută-mi gâtul gata pentru ștreang.

1981 - 1983

ooo✱ooo

Sunt radical

Sunt radical

Mai precis

Sunt pentru păstrarea

Unui just raport

Intre minciuna si adevăr,

Intre eroi si eroi,

Intre plus si minus,

Sunt radical,

Mai precis,

Mi-e sila de demagogia socialista

Mai tare decât de

Demagogia burgheza

Pentru ca o simt

Apăsându-mă cu mult mai de aproape.

Sunt radical,

Cred ca nu e buna legea

Care te condamna mai grav
Daca ucizi un urs
Decât daca ucizi un om,
Ba mai mult,
Te condamna mai grav
Daca vorbești,
Daca ai opinii,
Decât daca ucizi.

Sunt radical
Adică îmi închipui
Ca daca ecuația
"poporul ne-a ales,
Vorbim în numete poporului,
Guvernam în numele poporului,
Construim socialismul
Cu oamenii si pentru oameni, "
Este adevărată,
Nu e corect
Să-i distrugi omului
Casa, orașul sau satul,
Fără să-l întrebi pe om;
Zece elevi au declarat la școală,
Când i-a întrebat dirigintele
Ce fapte bune au săvârșit,

În ziua aceea,
Ca au ajutat o bătrână
Să treacă strada
Dar de ce așa de multi,
S-a mirat dirigintele
Pentru ca bătrâna
Nu voia să treacă strada
Au răspuns ei.

Cam asta ar fi situația
Sunt radical
Si o privesc în fata,
Daca bătrâna nu vrea să treacă strada
E greu să te lauzi
Ca ești cel mai bun dintre oameni
Pentru ca o obligi
Să traverseze,
Si lucrurile stau chiar așa,
Bătrâna nu vrea
Să treacă strada.
Bătrâna nu se afla pe strada
Nici nu exista strada,
Si bătrâna nici nu e bătrână.
Ci o țară emoționată

Ca va trebui să traverseze.
Sunt radical,
Adică mi-e groaza
De remuşcările
Care nu mai pot salva nimic,
Mai ales viaţa
Care si asa se încăpăţânează
De câteva generaţii încoace
Să se duca în pastele mă-sii.

Sunt radical,
Îmi plac prunele, piersicile,
Marele veratice, libertatea,
Femeia, granitele istorice,
Si strugurii tămâioşi.

Sunt radical,
As putea dicta un poem
Si de la un telefon public,
Dar tot radical sunt
Si menţionând
Ca n-aş putea face aceasta
Decât daca si cea
Căreia îi dictez
Ar avea telefon.

Sunt radical,
Cred ca Mareşalul Ion Antonescu,
Daca ar fi rejudecat
De un tribunal imparţial,
Ar putea fi declarat
Fără rezerve,
Erou al României post-mortem
Si martir universal,
Măcar după lectura
Pactului Ribbentrop-Molotov.

Sunt radical,
Cred în valoarea frunzei de varza
Aplicata pe lucrurile dureroase
Ale corpului.

Sunt radical,
Nu cred să existe
Înger mai urât
Si demon mai frumos
Decât omul,
Si, mai mult decât atât,
Nu cred să existe
Accident mai rodnic

Si lege mai contrariata
Decât omul.

Din mine însumi
Si din ceilalți
Extrag rădăcina pătrată
Si observ ca nu e decât apa,
Apa în stare de gândire,
Apa cu suflet si cu vârtejuri,

Apa într-o nevindecabila
Formula chimica.

Sunt radical,
Când ploua
Si când ninge
Stiu ca e vorba
Despre mine,
Despre apa care sunt,
Despre apa care sunt.

1 august 1988

ooo*ooo

Preaplinul sufletului (1994-1997)

Prea târziu, la Paris

Prea târziu am ajuns la Paris, prea bătrân,
N-am avut nici noroc, nici chemări, nici curaj,
Unde sunt, mă trezesc doritor să rămân
Și, cu grele picioare, m-ating de pavaj.

Nu-i de mine nimic din infernul modern,
Eu în peșteri, acum, aş avea locul meu,
Pe o piatră de râu mi-ar fi dor să-mi aştern,
Orice drum la Paris mi se pare prea greu.

E trei sferturi sub ierbi generația mea,
Ce să caut aici, fără nimeni din toți?
Invalizi glorioși, lângă voi aş cădea,
Dar mă cheamă absurd nebunia pe roți.

Prea târziu am ajuns, prea bătrân, la Paris,
Amintirea s-a șters, în memorie-i gol,
Era bine să-l gust, cât mi-a fost inetrzis,
De pe oricare loc, azi, abia mă mai scol.

Și mi-e dor de Brâncuși, cel mai mult de Brâncuși,
Dacă nu-ntârziam, într-un straniu pariu,

Îi umblam la ferești, îi dormeam pe la uși,
Pentru opera lui, măcar piatră să-i fiu.

Condamnat, pentru veci, să fiu numai român,
Noapte bună, oraș al eternei lumini,
Prea târziu am ajuns la Paris, prea bătrân,
Hai acasă, eu plec, n-are rost să rămân,
E prea scump pentru mine să mor în străini.

1995

ooo✱ooo

Lume, lume

De la mine pâ'n' la tine
Numai fluturi si albine,
De la tine pâ'n' la mine,
Numai rau si niciun bine.

De la mine pâ'n' la ea,
Numai lant si numai za,
Unde-i ea si unde-s eu,
Numai piese de muzeu.

De la noi pana la lume,

Numai fiare fara nume,
De la lume pâ'n' acasă,
Numai vreme friguroasa.

De la mine pâ'n' la ei,
Numai lupte si scânteii,
Ei acolo, eu aici,
Și-ntre noi e-un fel de bici.

De la voi la oarecine,
Numai gușteri si ruine,
Din neant la dumneavoastră,
Numai gratii la fereastra.

De la noi pana la noi,
Numai ei, din doi in doi,
Invers, de la noi la noi,
Numai stare de război.

De la toate pâ'n' la toate,
Numai tu, singurătate,
Numai tu si eu si plansu-mi,
De la eu pana la însumi.

7 noiembrie 1997

ooo✱ooo

E prea puțin

De-atâtea zilnice-ncercări mizere,
De-atâta umilință și păcat,
De-atâta moarte câtă ni s-a dat,
E prea puțin o singură-Nviere.

Și, totuși, pe pământul înghețat,
Lumina lunii drepturile-și cere
Și-n stupi lucrează vechiul dor de miere
Și vânturile primenirii bat.

E ca un fel de rupere de ere
Și ca un întuneric luminat,
E lupta-ntre femeie și bărbat,
Ca la un alt scandal pentru putere.

Și, vai, în tot ce, zilnic, s-a-ntâmpat,
E prea puțin o singură-Nviere.

25 aprilie 1997

ooo✱ooo

Orfani

A fi om e mai greu decât plumbul pe lume,
Noi nici nume n-avem. Dar câți oameni au nume?

Ne-ați uitat în cămin și ni-i greu și rușine,
Mai cumplită, oricum, e uitarea de sine.

Suntem răi între noi, tot ce-i rău ne-răiește,
Cei mai răi sunt acei ce urăsc omenește.

Noi - părinți nu avem, cum destinul ne arată,
Pe pământ, cei mai mulți n-au nici mamă, nici tată.

Poate că, între noi, peste traiul de câine,
Sunt cei supradotați pentru lumea de mâine.

Și mai mare ca noi e, oricum, altă rană,
Un popor de orfani, într-o lume orfană.

10 aprilie 1997

ooo*ooo

Târziu

Când v-am rugat să-i ocrotim,
Când v-am rugat a nu-i uita,
N-ați auzit și mi-ați răspuns
Că-i o problemă foarte grea.

Și-am fost ridicol stăruind
Și-am încercat să vă mai spun
Și noi m-ați învinovățit
Și m-ați considerat nebun.

Și eu v-am zis că nu e timp,
Că suntem niște pasageri,
Și voi ați construit minciuni,
Mai multe astăzi decât ieri.

Și-acum de ce vă bucurați
De arta celor ce-au murit,
Când voi i-ați condamnat pe ei
La trai pe muchie de cuțit?

O locuință v-am cerut,
S-o dăm artiștilor pribegi,
Și jaful vostru mi-a răspuns
Cu literele unei legi.

Acum, e gata casa lor
Și v-ați putea și voi mândri
Că dați o casă celor morți,
Deși ei v-au cerut-o, vii.

Târziu răspuns și ipocrit,
Artiștii au ajuns pământ,
E gata casa vieții lor,
Dar locatarii nu mai sunt.

20 mai 1994

ooo✱ooo

Căruciorul cu roțile

America nu se dezmințe.
Ea, tocmai în aceste zile,
Ne mai trimite-un președinte,
În căruciorul cu roțile.

Prin orizonturi numai ținte,
În voie mișună reptile,
Și iarăși e-un fior fierbinte
În granițele inutile.

Din lacrimile fostei mile,
Mai strigă rușii: înainte!
De Yalta tragicelor file,
Ne-aducem iarăși, toți, aminte.

Și, sub căruțul cu rotile,
Se scoală morții din morminte.

20 martie 1997

ooo*ooo

Bătrânul cerșetor

La coltul străzii e un cerșetor
Cu mana-ntinsa, catre-o alta lume
Decât aceea unde, fara nume,
El ispășește rasul tuturor.

Adolescenții se mai tin de glume
Și-i pun in palma semne de-ale lor,
El e bătrân si înțelegător,
Cu noi, cu toții, dar, cu cei mici, anume.

Si cine observa, int-o doară,
Ca el e-aici din vremuri de demult,
Imperturbabil, in acest tumult,

El, cerșetorul, a uitat sa moara.

Sub zdreanța lui, minunea se-ntrupeaza,
In el e Dumnezeu, ce sta de paza.

9 aprilie 1997

ooo✱ooo

Unde să pleci

Află și-nvață
Acest refren:
Până la moarte,
N-ai niciun tren.

Clipă absurdă
Și, noi, năuci,
Nici nu știu unde
Vrei să te duci.

Încă nu-i gata,
În hale reci,
Trenul cu care
Crezi c-ai să pleci.

Deocamdată,
Încă de ieri,
Acarii însuși
Se simt șomeri.

Care plecare,
Care pardon,
Care adio,
Care peron?

Ce despărțire,
Când amândoi
Nu ne cunoaștem
Noi între noi?

Nu fi precoce,
Nu insista,
Încă-i abstractă
Iubirea mea,

Cât tu, pe lume
Nici n-ai venit
Și, într-un pântec,
Suferi cumplit.

Crește, sub cerul
Aștrilor căști,
Maternitatea
Unde urmează
Să mi te naști.

28 decembrie 1997

ooo✱ooo

Viața, dublu mixt

Trăiesc aici, dar mă simt că sunt departe,
Din ce în ce mai singur și mai trist,
Nici nu mai știu cât pot să rezist,
Închis într-un ziar și într-o carte.

Mă-ncredințez iluziei deșarte
Că mă salvează regăsirea-n Christ,
Dar, vai, ajung un fel de dublu-mixt,
Cu viață-n minus și cu plus de moarte.

Și, totuși, nu m-a ocolit norocul,
Deși mi-a fost întotdeauna greu,
Și-am transformat în foc destinul meu
Ca, azi, cenușa să rezume focul.

Și de-aș cădea, așa cum cere jocul,
Ca să devin o piesă de muzeu,
Eu tot îi mulțumesc lui Dumnezeu
C-a-ntârziat și-așa, prea mult, sorocul.

18 iulie 1997

ooo✱ooo

Ce simplu mi-ai fi, dacă nu te-aș iubi

Altceva nu-i nimic
Și mereu mă complic
Și ce simplu mi-ar fi,
Dacă nu te-aș iubi.

Dacă m-aș lua după pretexte,
Dacă-aș trage unde e ușor,
Nici nu trebuia s-aud de tine
Și-mi era mai de folos să mor.

M-am băgat de bună voie slugă,
Dragostei morale ce ți-o port,
Dar pricep că mi-ar fi fost rentabil
Să privesc destinul ca pe-un sport.

Nu-i o simplă încăpățânare,
Pentru un ambițios pariu,
Dar aleg o cale complicată,
Tocmai din motivul că sunt viu.

Eu detest relația burgheză,
Decorată circumstanțial,
Mă închin la legile naturii
Și salut iubirea, ca scandal.

Mama ei de viață prefăcută,
Tatăl ei de soartă la mezat,
Te iubesc în felul unui trăsnet,
Te prefer așa cum s-a-ntâmplat.

Greu îmi e și greu îți e și ție
Cu acest fel de a trăi al meu,
Totuși, vreau să știi că, din păcate,
Dragostea e o dificultate,
Fără care-ar fi cu mult mai greu.

31 decembrie 1996 - 1 ianuarie 1997
București

ooo✱ooo

Altele

A mea

Cum treci acum și apa e-n ruine,
Și-ți este bine și îmi este bine,
Aș vrea să-ți spun, iubito, că în tine
E vie vrerea ambelor destine.

Te voi iubi cu milă și mirare
Cu întrebare și cu disperare,
Cu gelozie și cu larmă mare,
C-un fel de fărdelege care doare.

Și jur pe tine și pe apa toată
Care ne ține barca înclinată
Că vei ramane - dincolo de număr
Și dincolo de forme, măști și vorbe -
A mea, de-a pururi, ca un braț în umăr.

ooo✱ooo

A tine, a mine

Mai miros a tine, mai miroși a mine,

O să vină vremea să ne șteargă ea,
Încercare aspră, misiune grea,
Nouă, niciodată, nu ne va fi bine.

Te-am iubit cu moartea în împreunare
Te umpleai de mine, iarăși te vâna,
Azi rămâi cu moartea, trista, blânda mea,
Eu rămân cu pielea scânteind de sare.

Mai miros a tine, ochii mei sunt plini
De-ale tale lacrimi până în călcâie,
Dragoste finală, moartea mea dintâie,
Floare-n gelozia sectelor de spini.

Mai vorbesc cu tine- trist și dureros
Prin al cărnii noastre-mpreunat miros.

ooo*ooo

Actorul

O, biet actor
O, biet artist
Rolurile mor
Viața e un teatru trist.

Actorul a ieșit în stradă,
Să-și cumpere ceva salam,
Era în haine de paradă,
Ca Voievod peste un neam.

Printre mașini, printre tramvaie
Actorul se grăbea firesc
Urma să vină-un nor de ploaie
Perucile se dezlipesc.

Și când s-a așezat la coadă
Cu paloș, mantie și scut
Deodată oamenii din stradă
Ca Voievod l-au cunoscut.

S-au dat deoparte cu sfială
Mulțimea toată murmura
Văzându-i hainele de gală
Să ne trăiești Măria-Ta!

Republicani, mă rog, cu toții
Descoperiseră alt mod
De-a da cuvânt la noi emoții
Și se-nchinau la Voievod.

Dar ploaia a venit deodată
Și ei văzând cu ochii lor
Întreaga-i față demachiată
I-au aruncat un fel de plată:
Lăsați-l dracu', e-un actor.

O, biet actor
O, biet artist
Rolurile mor
Viața e un teatru trist.

ooo✱ooo

Adevăratul fiu

Din câți copii tot crezi că ai matală
Prea bună maică, spune-mi care-ți este
Adevăratul fiu a căruia mamă
Te simți într-adevăr până la capăt.

Nu poți avea copii mai mulți ca unul,
Mărturisește-mi care-ți aparține,
Pe care l-ai făcut, murind tu însăși,
Ca să le dai și celorlalți putere.

Căci, dacă fiul are doar o mamă,

Irepetabil este și copilul,
Dar spune-mi, maică bună, adevărul
Din toți aceștia, care-ți este fiul?

Ai mei sunt toți, răspunse maica tristă,
Dar cel mai mult acel ce n-are mamă.

Vol. „Locuri comune”

ooo*ooo

Adio, vara

Adio, vara, pleaca-n ascunzișuri,
Noi suntem gata de-a cădea –ntr-o carte,
Si de-a mai lacrima către pietrișuri,
De dor de tine si de dor de moarte.

Din fructe coapte picura alcoolul,
Nimic nu mai ramane cum fusese,
Ce cosmic iese dintre ramuri golul
Penultimelor tragice regrese.

Si va veni si ultima rafala,
Dar nu-o vom apuca-o, nu e șansa,
Când in ninsoarea imateriala

Bolnavii lumii vor cădea în transa.

Ci noi atâta am putea decide,
Incostienti și triști ca prima oară,
Prin fumul toamnelor putride,
O carte pentru voi: adio, vară!

ooo✱ooo

Antiprimăvara

Ce dacă vine primăvara
Atâta iarna e în noi
Ca martie se poate duce
Cu toți cocorii înapoi
În noi e loc numai de iarna
Vom îngheța sub ultim ger
Orbecăind pe copci de gheață
Ca un stingher spre alt stingher.

Si vin din patriile calde
Cocorii toamnei ce trecu
Si cuiburi și-au făcut la streșini
Si lângă mine nu ești tu
Ninsori mai grave decât moartea
Au fost și sunt și vor mai fi

La mine-n suflet este vifor
Si vin nebuni sa facă schi.

Si ninge până la prăsele
Ninsoarea-mi intră-n în trupul tot
Un dans de oameni de zăpadă
Ce îmbrățișarea n-o mai pot
La noi e iarna pe vecie
Doi foști nefericiți amanți
Ia-ți înflorirea, primăvara
Si toți cocorii emigranți.

Primăvara, care-ai fost
Nu veni, n-ai niciun rost
Poți sa pleci suntem reci
Iarna ni-i pe veci.

ooo✱ooo

Basarabia pe cruce

Se urcă Basarabia pe cruce
Și cuie pentru ea se pregătesc
Și primăvara jertfe noi aduce
Și plânge iarăși neamul românesc.

Noi n-avem niciun drept la fericire,
Mereu în casă moare cineva
Și n-are țara dreptul să respire
Și nici pe-acela, simplu, de-a visa.

De-acolo unde s-a sfârșit pământul,
Vin triburi, să ne ia pământ și frați
Și-n fața lor abia rostim cuvântul
Și, prin tăcere, suntem vinovați.

Ce cale poate țara să apuce?
În tragica, neconvertita zi,
Se urcă Basarabia pe cruce
Și nu știm învierea când va fi.

ooo*ooo

Biet nemuritor la zidul morții

Numai viteza mă mai ține viu
Și sclav măreț acelorași proporții,
Să mă opresc, n-am dreptul nici să știu
Că sunt alergător la zidul morții.

N-am timp la zidul morții să m-așez,
Și combustibil am, de nicăierea,

Probabil unii cred că și trișez,
Dacă, de-o viață, îmi refuz căderea.

N-am mai dormit de când eram copil,
Cu-aceste roți, cu-această șa sunt una,
Iar dacă aț încetini, umil,
M-aș prăbuși din zid, pe totdeauna.

Distanțele pe care mi le-asum,
Paradoxal, sunt cele și rămase,
Pe zidul lentei morți, de-atâta drum,
Vehiculul mi s-a urcat în oase.

A mă mai crede liber, nu încerc,
În toată cursa asta nebunească,
Ființei mele, alergând în cerc,
Îi este interzis să se oprească.

Și, vai, în toată tragica belea,
Cobor și urc mereu aceeași pantă
Și nemurirea e o boală grea,
Un fel de plictiseală arogantă.

Destui își pot închipui că eu

Ador această-ntrecere vulgară,
Că-mi place tot acest absurd turneu
Pe zidul morții unui circ la țară.

Dar eu alerg, ca să nu mor, cumva,
Și înțeleg cu vrere vinovată
Că nu mai am puterea de-a pleca
De-aici, din zidul morții, niciodată.

Nu pot trăi, precum nu pot muri,
Nu mă opresc, precum m-alungă sorții,
Nu pierd nimic și nu pot birui,
Ca biet nemuritor la zidul morții.

ooo*ooo

Bocetul epuizant

M-aș așeza cu capu-n pumni și-aș plânge
Pentru destinul meu ursuz de cuc,
Că nu pot la sfârșit nimic să duc,
Aș plânge lacrimi, ca să curgă sânge.

Să mi se scurgă sângele din vine
În bălțile finalului de veac,
Să pară că vorbesc, dar eu să tac,

Să tac în gura mare despre tine.

Să tac iubirea mea adânc-bolnavă,
Să tac și fulgerul că te-aș zdrobi,
Să tac ca încleștatul de gingii,
Să tac și a revanșă, a gâlceavă.

M-aș plânge pân-la os și pân-la nume
Prin ochi, ca lacrimă să ies din lume.

ooo✱ooo

Câine șchiop

Cum umbli fără cauză și scop
Pe negrele, murdarele șosele,
Întruchipare a tristeții mele,
Vitreg copil al lumii, câine șchiop.

Și lacrima ți-o bei, strop după strop,
Și ei îți frâng spinarea cu zăbrele
Și-n propriul sânge vor să mi te spele,
Mănuși să fii și să te dea la shop.

Vai, șchioapeți într-o lume nemiloasă,
Lovit de toate roțile, suspini,

Nu poți nici să mai mergi, nici să te-nchini,
Cei care fug în pace nu te lasă.

Așa ni-i soarta noastră* de străini,
Tu, câine șchiop, fost animal de casă.

*De lovituri mortale să fim plini
Și hăituiți, să ne simțim acasă.

ooo*ooo

Carnaval

Cea mai mare surpriza,
Cel mai mare soc,
Nebunia serii,
Punctul culminant
Al balului nostru mascat
In care
Nimeni
N-a mai cunoscut pe nimeni
A fost acela in care
Cineva
A avut ideea geniala
Sa aparem cu toții
Cu fetele noastre reale.

A trebuit sa ne mascam
Din nou
Ca sa ne mai putem
Recunoaște
Si sa ne dam
Bună-ziua.

ooo✱ooo

Clopot la sânul mamei

Ca un clopot de gâtul unei oi
Așa atârnam eu de sânul sfânt
Al mamei mele, în al doilea război
Când s-a petrecut împrăștierea românilor pe pământ.

Ca un clopot de gâtul unei oi
Și mama mă ținea să nu pre cuvânt,
Căci veneau armatele străine peste noi
Să ne ia popor, să ne ia țară, să ne ia pământ.

.....

Ca un clopot băteam într-o tragică turmă
Ce-am aflat și ce-am plâns mă ajunge din urmă.

ooo✱ooo

Clopotul

La atelierul de turnat clopote
E o schelărie pentru încercări;
Când clopotul e gata aici și bate,
Țăranii din satele care-l așteaptă
Se închină și așteaptă să vadă ce va fi
În vreme ce turla bisericii trozneste o vreme mare, de
dor de clopot.

ooo✱ooo

Clopotul Reîntregirii

Din om în om se-aude un clopot departe
De dincolo de viață de dincolo de moarte.
Îl duc pe umeri Moșii, din Apuseni, înapoi,
Miroase-a vârf de munte și a ștergar de pace.

Un clopot care poartă un semn divin în sine,
Că știe să vorbească și știe să suspine,
Un clopot ce arată și morții dar și mirii,
Că-i clopotul nădejzii și al reîntregirii.

Și dacă merg motoare pe ardere spre astre
Divinul clopot merge pe lacrimi, de-ale noastre.

Un relief de lacrimi s-a întocmit sub turlă
Și viscoalele vremii pe-acoperișuri urlă.

Când clopotul se zbate la început de iarnă,
Istoria din sine pe țară o răstoarnă.
Și după ce-o clătește și limpezește parcă,
O lasă tot sub turlă în clopot să se-ntoarcă.

Din Horia și din Cloșca, și din Crișan, din roată,
El a-nvățat să fie, și-a învățat să bată.
Precum Mihai Viteazul venise să-l cunoască,
Să-i dea tot lui Moldova și Țara Românească.

Martirică rostire și bronz umblat cu talpa,
Se deslușește țara pe clopotul din Alba.
Întâi Decembrie, ziua, mereu cea mai frumoasă,
Reîntregită hartă și patria-mireasă.

Muntenia-temeiul, ca și Moldova, toată,
Doar când s-a-ntors Ardealul vru clopotul să bată.
Divinul nostru clopot, îndreptățit să spună
Că suntem toți acasă la mama, împreună.

Și Doamne, către Putna, și către Direptate,
În Alba e un clopot de lacrimi, care bate.

Iluminând utrenii, și prelungind vecernii,
El cântă primăvara la începutul iernii.

Și cât de-adânc se află în ochiul care plânge,
Prin fiecare dangăt să-l simți în ochi și-n sânge.
Așa de-nalt tresare, în fiecă nădejde
Și la conclavul păcii vorbește românește.

Gândește ca un geniu, tresare ca o ramă,
Vorbește despre sine din turla suverană.
Ci noi la el să mergem, ca să ne dea putere,
Cu el să fim de gardă când patria ne-o cere.

Cum cântă din el însuși, cu cerul și zăpada
În el se află toate, de ieri, de azi, de mâine,
Un cântec fără margini, numit Româniada.
Și lupta pentru țară și lupta pentru pâine.

Dureri și biruințe s-au regăsit într-însul
Și ce-am uitat cu vorba noi n-am uitat cu plânsul.
Sânt maicile într-însul și pruncii și martirii,
În clopotul Nădejzii, și al Reîntregirii.

ooo*ooo

Colindul ulciorului

Omar Khayyam mai duce dorul
Femeilor de pe la hanuri,
Ce fi-vor in curând ulciorul
Menit a potoli elanuri.

Acolo unde el sfârșește
Povestea lui cu cai si iepe,
Ca-ntr-un coșmar, diavolește,
Povestea mea abia începe.

Tu te vei naște iar din lutul
In care-ai coborât întreagă
Ca te trezește sfânt sărutul
Care din toate te dezleagă.

Și-așa cum tu fuseseși vasul
Din care au băut drumeții
Ca un bolnav trezit mi-e glasul
Chemând din nou heralzii vieții.

Acești drumeți care baura
Din trupul tau, si vin, si sânge,
Si care cu-o duioasa ura
Știa la piepturi a te strange

Vor fi si ei curând ulcioare
Din care o sa torni cu mila
Un vin in birturi populare
In moi tacâmuri de argila.

Frumoaso, pune-ți alta haina
Ca vor urma aceleași chinuri,
Dar tu alege-n mare taina
Pe cel mai negru dintre vinuri.

Si, cum suntem cu toți la masa,
Si vii si morți, tot împreună,
Tu, prin purtarea ta aleasa,
Trecuta moarte ți-o răzbuna

Și-n brațele căldurii tale
Să-i porți pe cei ce te cantară,
Poeti ce deveniră oale
Si un Omar Khayyam de ceara.

Ca el, care-ți dusesese dorul,
Și-n lut a zis că-ți vine bine
Omar, sa fie el ulciorul,
Din care sa te bem pe tine.

1985

ooo✱ooo

Colindul celui fara de tara

Unde-ai fi si unde te-ai tot duce
Cât ai fi de rău sau cât de bun,
Că mai crezi sau nu mai crezi in cruce
Cel mai greu îți este de Crăciun.

Când se strâng străinii pe la case
Si aprind lumini în pomii lor,
Ti se face mare frig in oase
Si de tară ti se face dor.

Cumpără-ți un cântec de pe piață
Și-o să-ți cadă nendoios cu tronc,
Și-ai să-l tii cu tine-ntreaga viața
Imigrant and very tragic song.

Bate vântul, bate dinspre tară,
Suflă-n răni cu sare si pelin,
Bate vântul si te-nchide-afară,
Rudele in vizită nu vin.

Uite, Anul Nou cu dor de casă
Cum e ea, mai bună sau mai rea,
Amintirea-n pace nu te lasă
Pân-la comă in zadar vei bea.

Poți să tii si două, trei neveste
Știi prea bine, toți suntem la fel,
Inșă tara numai una este
Emigrant atât de singurel.

Mori aici si nimeni nu te-aude
Dar visează tot ce-ți e pe plac,
Că te bărbierești si pleci la rude
Si găsești pe masă cozonac.

Bate vântul plin de dor de țară
Ti se face dintr-o dată rău,
Bate vântul si te-nchide-afară,
Nu știi ce să faci cu trupul tău.

Nu e mare lucru, știi prea bine
Alții mese mai bogate pot,
Dar un simțământ e viu in tine
Că acasă e mai mult ca tot.

Din puținul lor, ai tăi vor face
Tot ce pot să fie fericiți,
Să petreacă-n liniște si pace
Să mai rădă si să bea un sprit.

Unde-ai fi si orice-ai fi, bătrâne,
Parcă dorul șalele ți-a frânt,
Si atât din tot îți mai rămâne
Să te-așezi cu fata la pământ

Si să plângi când toți în sărbătoare
Hohotesc de parcă te-ar sfida,
Si să plângi durerea ta ce-a mare
Si să plângi de dor de tara ta.

ooo*ooo

Colindul Poetului

Să-i fie veacul liber și întreg
Plin de sudoarea lumii truditoare
A celor ce-l păzesc și-l înțeleg,
Atâta cât de soarta lui îi doare.

Miner cinstit al nopților târzii,

Coleg de străluciri cu Universul,
Burdof de suferinți și bucurii,
Așa să-i fie toată viața versul.

Să nu dea adevărul la tocmeli
Chiar dacă el ca om ar fi să cadă,
Răpus de propriile lui greșeli
Sau de vreo ipocrită mascaradă.

Purificându-și sufletu-n furtuni
Să nu se lase vântului ce bate,
Dator mereu acelor mulți și buni
Să aibă loc de-a pururi în cetate.

Oricum, el va trăi mai multe vieți
De va simți încetul cu încetul
Ce trebuie să facă-un cântăreț
Pentru a fi, prin voia lor, Poetul.

Să creadă-n oameni și-n dreptatea lor
Agent, din veac, al plebei suferinde
Ajuns nemuritor ca muritor
Și ca depozit tandru de colinde.

Să merite să tragă-n el un tun

Cu salvele obștescului oprobiu
De n-a-nțeles ce substantiv comun
Câștigă dreptul sfânt de nume propriu.

Să-i fie versul liber și întreg
Că-i elegie, fabulă sau odă,
Căci pentru toți acei ce-l înțeleg
Prezența lui nu este incomodă.

Poemul lui, extract de zori de zi
Și început crepuscular de soare,
Să poarte suferinți și bucurii
Sudoarea sfântă a lumii truditore.

Și, dacă zilnic întâlnind infern,
Va ști să-l pună la-ncălzit cazane,
El va muri, spre-a deveni etern
Și cântec al condiției umane.

București 22,23 decembrie 1985

Lui Geo Dumitrescu,
Învățătorul de poezie
Vol. „Locuri Comune”

ooo*ooo

Fosta iubire

Nici amintirea nu te mai păstrează
De-aș vrea să-ți cant m-aș poticni afon
Ai fost o nebunie si o raza
Ramai un număr vechi de telefon.

As vrea sa te mai vad dar nu se poate
Am auzit ca te-am văzut cândva
Dar ca prin geam cu marginile mate
Priveam prin fosta draga ființa ta.

Mai vine cineva si mai îmi spune
Cate ceva de bine sau de rau,
Dar noi n-avem nici amintiri comune
Te-ai dus luând tot ce era al tau.

Cândva te presimțeam pe-o fâlfăire
Știam apropierea sa ți-o gust.
Acum chiar sa ma tai tot nu am știre
Ca mie aproape pasul tau îngust.

A fost iubire? Sau minciuna lunga?
Te rog da voie gândului curat
Din depărtarea mea sa te ajungă
La orice nume azi te-ai fi mutat.

Un telefon uitat si o adresa...
Aud ca suferi si trăiești urat
Și-ți cureți zilnic cuvenita lesa
Si tu, cu mana ta, ți-o pui la gat.

E greu să-ți spun, dar viața împreună
Oricât de scurta, m-a trimis să-ți spun
Un adevăr mai grav ca o minciuna,
Mai trist, mai inflamabil, mai nebun.

Nu mai exiști, ești trăsnetul de vara
Ce mi-a lăsat in creier cer topit
Dar când te-am aruncat pe usa-afara.
Eu cel mai mult atuncea te-am iubit.

Să-ți spun sa te întorci? Aștepti zadarnic,
Ramai și-mbraca-ți viața in vopsea,
Mărită-te mai bine c-un paharnic,
Sa aibă dromaderii ce sa bea.

ooo✱ooo

COMERCIANȚII DE ÎNGERI

Au trecut prin orașele noastre
Comercianții de îngeri,
Vindeau îngeri,

Împreună cu mături,
Dacă luai și pământul de flori.

Îngeri, ultimii îngeri,
Din recoltele spontane, împreună cu ceva lucruri
De uz imediat.

Unde să-i ținem? Ce să facem
Cu îngerii, în vremea aceasta?
Așa și este, ce să facem cu îngerii?
Îngerii sunt o mare problemă
În toate așezările profane.

Ce-o să zică nevastă-mea
Dacă rămân cu îngerul în casă,
Când ea pleacă la orele șase
La servicii, iar eu am recuperare.

Bine, dar îngerul nu-i femeie,
De ce s-ar supăra tovarășa,
Nu are motiv, îngerul nu-i femeie
Și nici nu va fi niciodată.

Nici chiar în orele mele libere?
Nici chiar?

Și-atunci de ce să-mi iau înger,
Când și sectoristul va deveni suspicios?

Luați dumneavoastră, doamnă,
Luați un înger, e foarte ieftin,
Vă va trebui, când bărbatul
Va fi plecat!
Doamne ferește,
Nu știți cât e de gelos!
Bine, bine, dar îngerul
Nu numai că nu e femeie
Pentru bărbatul dumneavoastră,
Dar nu e nici bărbat
Pentru dumneavoastră.

Nu e? Zău? Și-atunci?
Ce-o să zică biata soacră-mea,
Copiii, când or veni, ce-o să zică eu?
Or să se uite vecinii la mine,
Așteptând explicații.
Eu o să mă roșesc, bărbatul meu
O să dea în darul beției,
Lumea o să ne ocolească,
Vom plăti o persoană în plus
La încălzire, la chirie, la apă,

Nu, nu, ingeri- nu,
Mai bine o pasăre,
Sau chiar, Doamne iartă-mă,
Un purcel, văd eu cum l-oi crește,
Însă ingeri- nu!
Și îngerii nu putură fi văzuți,
Dârdâiau în căruțele amărâte
Pline cu pământ de flori și mături,
Comercianții de ingeri îi pierdură,
În lupta cu fiscul,
Caii se treziră în abatoare,
Iar ei, îngerii, trimiși special din ceruri
Zburară ce zburară
Cu mături și pământ de flori,
Cu căruțele amărâte cu tot,
Încât orașele
Sunt astăzi murdare
Și sterpe de orice înflorire,
În vreme ce prin tribunale
Nu se mai termină procesele intentate
Comercianților de ingeri
Care nu au nicio dovadă
Însă au numeroase aripi
Care le spintecă
Hainele îndelungatei lor detențiuni.

ooo✱ooo

Convalescenta unei frunze
Si mai bolnav am părăsit spitalul
Si ma ating cu fata de pământ,
Nici nu mai stiu probabil ce mai sunt,
Asa convalescent mi-e idealul.

Si boala e înfiptă în esență,
De-acolo n-o pot scoate cu nimic,
Mi-a mai rămas atât, un spatiu mic,
Cu un bolnav acces la existenta.

Si totul o-ntrebare și-un răspuns e,
Copac, cu flori murind în rădăcini,
Si ochii nălucesc, de lacrimi plini,
De-atâtea înțeleșuri nepătrunse.

Poți, trunchi narcotizat, sa te închini,
Către convalescenta unei frunze.

ooo✱ooo

Copaci fara pădure
In povestea copacilor goi
Scârțaind într-o singura usa
Este vorba de noi amândoi

Este vorba de foc si cenușă

Doi copaci fara frunze pe drum
După cum ii privește înaltul
Doi copaci prin sărutul de scrum
Aplecându-se unul spre altul

Nu mai suntem decât doi copaci
Vor veni tăietori sa ne tundă
Vor lua crengi toți copiii saraci
Pentru flacăra lor muribunda

Si chiar daca ma vei mai iubi
Peste crivatul iernii ce vine
Fara brațe cu ochii pustii
N-am sa am ce întinde spre tine

Spune-mi pădure cu frunza rara
Unde-i iubirea de asta vara?
Nu știe iarna sa se îndure
De noi copacii fara pădure

ooo*ooo

Copilărie neștiutoare
Daca știam ca sunt făcut din molecule,
Ma zbăteam sa ajung

Război atomic.

ooo✱ooo

Cos fara flori
Ți-am adus
Acest cos
Despre care
Nu pot sa spun

Ca e cu flori
Pantru ca
Acesta, iubito
Nu e
Si nu pare
Un cos cu flori.

Acesta e un cos
Cu oasele mele
Zdrobite de țărmul
Spre care
Înaintăm.

Daca poți
Si ai timp
Si răbdare

Încearcă sa așezi
Aceste oase in ordine
Si vezi
Ce se mai poate
Alege din ele.

Ți-am adus in dar
Acest cos
Plin cu
Oasele mele.

Te-aș fi putut minți
Inca un an
Ca sunt viu
Si că-ți aduc
Flori
In coșul acesta.

Când ai timp
Si răbdare
Descurca putin
Albul neant
Din coșul pe care
Ti l-am lăsat
In dreptul ușii.

ooo✱ooo

Damnat

Despre blândețea de a fi de vină
Și despre nebunia de-a fi trist,
Am să vă povestesc, cât mai exist,
Și ochii mei atârnă de lumină.

Dezastrul care mi se-ntâmplă mie
Ați vrea s-aveți norocul de-a-l trăi,
Eu nu dau din tristețea mea o zi
Pentru un veac întreg de veselie.

Nu dau, din tot coșmarul meu, un gând,
Neconvertibilul noroc mă ține
De-a-mi fi cu cât mai greu, cu-atât mai bine,
Și mă trezesc cu creierul urlând.

Și nu mai știu nici eu ce e cu mine,
Ce-i lumea, ce se-ntâmplă, cine sunt!

ooo✱ooo

Degetele tale

Sunt degetele tale, subțtiri ca niște vreascuri,

Ce mi-au rămas din toată pădurea dispărută
Într-un ținut de gheată și de pârjol te mută
Ființa mea, plecată prin lume, după vreascuri.

Mă simt ca o femeie bătrână și săracă,
Plecată prin pădure să strângă niște vreascuri,
Eu degetele tale, subțiri ca niște vreascuri,
Le simt cum dau căldură ca vremea să-mi mai
treacă.

Atât îmi mai rămâne, pădurea au furat-o,
Pădurea au schimbat-o pe aur și avere,
Eu degetelor tale voiesc a le mai cere
Să-mi zăbrelească ochii și fruntea rece, iat-o,
Să-mi încălzească duhul secundelor mizere
O, degetele tale prea triste, adorato.

ooo*ooo

Departe
Să fii atât de departe
De relele lumii
Încât orice veste rea
Care vrea să te-atingă
Să nu ajungă la tine
Decât după ce

Devine istorie.

ooo✱ooo

Descântec de viață și moarte
Să fie de dulce, să fie de vară,
Să fie de iarbă ajunsă la brâu,
Să fie de dragoste ultima oară,
Să fie de pietre spălate de-un râu.

Să fie de mine, să fie de tine,
Să fie cumva și de noi amândoi,
Să fie de rău și să fie de bine,
Să fie de mierea ascunsă-ntr-un roi.

Să fie de cer și să fie de munte,
Să fie de mâine, să fie de azi,
Să fie de tâmpilele mele cărunte,
Să fie de ceața ieșită din brazi.

Să fie de zi și să fie de noapte,
Să fie de clipa când vrei să și mori,
Să fie de gustul cireșelor coapte,
Să fie de drumul spre Malu cu flori.

Să fie de calul ce mînzu-și învață,
Să pască în voie, s-alerge constrîns,

Să fie de ziua schimbării la față,
Să fie de purificare prin plâns.

Să fie de pas și să fie de pernă,
Să fie de toată intrarea-n destin,
Să fie de țara asta eternă,
Pe când o femeie îți iese cu plin.

Să fie de-a-nvinge, să fie de-a pierde,
Să fie de brazdă, să fie de spic,
Să fie de treflă, să fie de verde,
Să fie de mare, să fie de mic.

Să fie de viață, să fie de moarte,
Să fie de gustul de măr pădureț,
Fecioara mușcându-l cu buzele sparte,
Să fie de sângele ei fără preț.

Să fie de salcia plânsului veșnic,
Când teatrele lacrimi confiscă din ochi,
Să fie de ornic, să fie de sfeșnic,
Să fie de drag, spre a fi de deochi.

Să fie de toate în devălmășie,
Plătind consecvent cel din urmă pariu,

Să fie, să fie, dar cine să fie?
O știți fiecare. Eu asta n-o știu.

ooo*ooo

FIINȚA NESUPUSA

Aș fi vrut să-mi organizez poezia
Ca să fiu mai sigur pe ea,
Dar versurile mele râdeau de prostia
Care mă înflăcăra:
Cum ai vrea tu să-ți organizezi poezia?

Aș fi vrut atunci s-o sparg toată,
Si cu viața s-o dezorganizez
Dar ea se organiza împotriva mea,
Dintr-o dată,
După relația margine-miez.

Nimic nu mi-e cu putință
Dintre toate aceste idei,
Pentru că poezia, oricum, e-o ființă,
Care trăiește după legile ei,

Poezia, oricum e-o ființă.

ooo*ooo

Din gară-n gară

Cea mai urâtă faimă ne omoară
În Europa ultimelor știri,
Suntem români, fugim din gară-n gară
Din patria strămoșilor martiri.

Vom pustii de tot această țară,
În contul unei lente prăbușiri,
Și vom preface-n muzică ușoară
Vechi voievozi cu degete subțiri.

Iar pe aceia care încă ară,
Iar pe acei ce încă fac zidiri,
Îi vom lăsa în jalea milenară
Și-n focul tânguței lor uniri.

Noi emigrăm târâș, din gară-n gară,
La granițe bocim ca musafiri
Și facem România să tresară,
Ca vagabonzi la ultimele știri.

Furăm și păcălim cu-o artă rară,
Europenii ne și zic fachiri,
Că nici nu știi, în fiecare seară,
De la români ce-i bine să admiri.

Oricum, ni-i, câteodată, dor de țară
Și-n lacrimi gust sărat de amintiri
Și-apoi murim și noi, din gară-n gară,
Sărmani români, la ultimele știri.

ooo✱ooo

E BINE

Că ne bârfește lumea este bine.
Normal. Aproape excelent. Așa e
Când două drumuri mari se întretaie
Vorbesc toate cărările vecine.

Disprețuiește-i dulce când murmură
Sunt și ei oameni, vor să comenteze,
Lumea e un perete de proteze
Înconjurând o bârfitoare gură.

Suntem un cuplu de celebritate,
Romeo-Julieta cu pățanii,
Ei ne bârfesc, de mor de râs Balcanii,
Dar să le mulțumim adânc de toate.

Și-n murmurări, și-n chicoteli confuze

Eu te sărut, tăcerea mea, pe buze.

ooo✱ooo

Durerea femeiasca

V-am tot iertat, v-am tot acoperit,
Si, sa mai amânăm, nu-i înțelept,
Ar fi, sa recunoaştem, în sfârşit,
Femeia, n-are, totuşi, niciun drept.

Muncim, ca nişte sclave, zi de zi,
Frumoase-am fost, pe cel dintâi traseu,
Si condamnarea de-a ne urâţi,
Chiar voi, ce ne iubiţi, ne-o daţi, mereu.

Stam în picioare, înca de cu zori,
Si va miraţi ca nu mai sunt subţiri,
Dar voi, care va credeţi tot feciori,
De ce nu arătaţi ca nişte miri?

Pe unde ne daţi dreptul de-a munci,
Lucram istovitor, cu voi în rand,
Din când în când, în burţi ne daţi copii,
Iar voi plecaţi a altele, râzând,

Când suferiţi, ne cereţi lângă voi,
Ori va-mbatati, ori ati trudit prea mult,

Va plângem, când va duceți la război,
Sau când va speriați, la vreun consult.

Eroic v-am iubit nelegitim,
Si legitim, eroic v-am iubit,
Ne bateți, ne-nselati si noi o știm,
Ba, alteori, intram in circuit.

Iar cele care, azi, pe termen scurt,
Va fura amintirile de ieri,
Is vor plati placerea unui furt,
Fatal, cu furtu-aceleiasi placeri.

Si, uneori, păcătuim curat,
Crezând, prin lacrimi mari, de ochi atei,
Ca însuși Dumnezeu este bărbat
Si nu le înțelege pe femei.

Dar, vai, a fost odată prea frumos,
Ca-n filmele de dragoste a fost,
Și-acum, ne omoram sânguincios
Si zilnic ne distrugem fara rost.

Ne-nvinge viața fara orizont
Si voi ne-nvingeti, într-un mod cainesc,

Trăim ca niște văduve de front
Si mâinile mereu ni se aspresc.

Acum, când auziți acest reproș,
Priviti, fara privire, înapoi,
Incuvintati din cap, mărinimoși,
Si credeți ca nu-i vorba despre voi.

Si, totuși, e vorba despre toți
Sunteți la fel de rai si de flamanzi,
Durerea femeiasca pentru soti,
E-un credit fara giruri si dobânzi.

Va e urat cu noi, va e urat,
Si ne-ați ucide, dragilor bărbați,
Asa ca va rugam numai atât:
Puteți sa ne jigniți, sa ne-njurati,
Dar faceți-o cu tonul coborât
Si pan-adorm copiii, așteptați.

ooo✱ooo

Dragoste in fan

Sa mergem amândoi la strâns de fan
Si soarele sa ne luceasca-n coasa,

Din când in când in urma să-ți raman
Ca sa te vad aprinsa si frumoasa.

Pe fondul verde sa te decupezi
In felul nimfei cu picioare brune
Și-n patima magneticei amiezi
Eu sa îmbrățișez ce nu pot spune.

Acolo unde nu mai e cuvânt
Si sângele începe brusc sa fiarbă
Sa cad asupra ta ca trunchiul frânt
Și-n dragoste sa ne-mbracam in iarba.

Si sa mirosi a sare și-a trifoi
Si sa te-ntorc in paza umbrei mele
Si sa simțim tot cerul peste noi
Si gărgărițe clinchetind pe piele.

Si leneși scuturându-ne de fan
Sa trăncănim un soi de amănunte
Din cele ce pe buze mai raman
Când se arata ploaia dinspre munte.

Si sa uitam de noi într-adevăr
De forma noastră peste clăi rămasă

Si tu să-ți aranjezi zburlitul par
Privindu-te în luciul bland de coasa.

ooo✱ooo

Evoluția speciilor

Când ni s-a dat cuvântul, ni s-au luat aripile,
Zadarnic este dorul nostru după aripă,
Noi invocăm în lume aripă și, pentru a convinge,
Triști cheltuim cuvinte, îndurerați de lipsa unor
aripi.

Vrem să zburăm, vrem să trăim cu aripă,
Râvnim luxoase aripă, cerem cețoase aripă,
Vrem aripă și vrem aripă, vrem aripă și vrem aripă,
Și cheltuim cuvinte în goana după aripă.

Și iarăși cerem aripă, oricui îi cerem aripă,
Deși când ni s-au luat aceste aripă
Ne-a fost cedat cuvântul,
Pe care îl trimitem după aripă

Vrem să intrăm în aripă, să locuim în aripă,
Ni-i locul între aripă, acolo vrem să stăm,
Și cheltuim cuvinte: vrem aripă, dați-ne oricăruia
din noi
Pentru această viață câte un stol de două aripă.

Departe, între aripi, se-ntemnițează păsări,
Cu câte două aripi, plictisindu-se de zbor;
Și căutând terenul pe care să se-așeze,
Lor de cuvântul, izgonit de aripi, le e dor.

ooo✱ooo

Elegia ultimei iubiri
Aceste nopți de insomnie
Aceste pauze-n destin,
Ti le dedic cu totul ție,
Cu toată moartea ce-o conțin.

Când se va face socoteala,
Scăzând tot timpul nedormit,
Vei ști sa înțelegi gresala
Si cat de tânăr am murit.

Parca te simt la mii de leghe
Pe-o nava care ar lua,
In toată starea mea de veghe,
Oceanu-ntoarcerii cu ea.

Tu ești acum numai ideea,
Fara miros, fara păcat,
Feminitatea, nu femeia,

Plecarea te-a abstractizat.

Iar dacă aş cădea departe,
Cu tot acest prăpăd al meu,
Eu m-aş ruga şi peste moarte,
De grija ta, lui Dumnezeu.

.....

Fragment din poezia Elegia ultimei iubiri, din
volumul Meserie mizerabila,
Sufletul-Adrian Păunescu, 2000.

ooo✱ooo

Eu sunt eu
Trenuri somnoroase pleacă întrebând
Ce-i cu mine-n gară, ce-oi avea de gând,
Plec şi eu din gară şi tristeţea-mi port
Spre mirajul galben din aeroport.

Galbenă-i lumina, ochii mei sunt trişti,
Toţi privesc la mine ca la terorişti.
Unde-aş pune pasul liber şi corect,
Fără îndoială, aş părea suspect.

Şi pe zi ce trece lumea-i tot mai rea,
Când nu vreau nimica, crede că aş vrea.
Gara mă somează, iarba nu-mi dă loc,

Pe aeroporturi parcă aş da foc.

Încordarea-n lume a crescut cumplit,
Eu mă simt suspectul care a iubit,
Şi cu cât iubirea mi-o arăt firesc,
Cu atât toţi ceilalţi straniu mă privesc.

Am cocoaşă-n spate şi am mâini prea mari,
Ştergători de lacrimi am la ochelari,
Cum în lumea asta totul e cum nu-i,
Mă transform în altul fără voia lui.

Bat cu pumnu-n masă şi cu biciu-n cal,
Nu mai sunt patetic şi sentimental,
Fug râzând din gară la aeroport,
Un pistol cu apă într-o mână port.

Pun pistolu-n ceafă la aviator,
Nu crâcni, urmează ruta ta de zbor,
Ruta dumitale este ruta mea,
Dar eu sunt eu însumi, nu altcineva.

Vreau după acestea pe acest pământ
Să mă luaţi cu toţii drept ceea ce sunt,
Acum observ cât e de greu,

Să vă arăt că eu sunt eu.

ooo✱ooo

Haine vechi

Rămân prin casă niște haine vechi,
Un fel de moștenire părintească
Și umbre ale tragicei perechi,
Că posesorii nu mai vor să crească.

Părinții ajung din ce în ce mai mici,
Îi părăsește calcaru-n derivă
Și, dintr-o dată, nu mai sunt aici
Și hotărârea e definitivă.

Paltonul mamei nu mai are rost.
Încap în el aproape două mame,
Și-acel voal, ce potrivit i-a fost,
Începe, dărâmat, să se destrame.

Cât despre tata, ce să vă mai spun.
Costumele, absența i-o îmbracă.
Parc-a suflat un croitor nebun,
În toată garderoba lui săracă.

Imaginea pantofilor bătrâni
E un maidan, vociferând prin casă,
Și parcă-i poartă-n boturi niște câini,
Ce-i duc din loc în loc și-apoi îi lasă.

Cravatele se despleteșc fuior
Și o deshidratare le străbate,
Un ștreang secret conspiră-n firul lor
Și bat ca niște steaguri demodate.

Părinți bătrâni, de nu cumva și morți!
Și, brusc, achizitoriul marii taine,
Oprit în fața fiecărei porți,
Vrea haine vechi și vrea părinți în haine

ooo✱ooo

ÎNTOARCEREA TARANULUI

Apleacă-ți fruntea de stăpân
Spre brazda noastră milenară,
Reînviat taran român
Si făcătorule de tară...
Într-un pridvor cu busuioc
Ascute briciul pus la grindă,
Peste-un lighean muiat la foc

Tu bărbiereste-te-n oglindă
Ai colindat ce-ai colindat
Prin lumea veșnic friguroasă,
Acum bine-ai venit în sat
Mai cald e totuși pe acasă
Te-așteaptă brazda s-o-nfloresti
Si grajdul să-l îndesi cu vite
Si vechi colinde românești
Te muștră, parcă părăsite...
Țăran român, Măria Ta,
Să nu lași câmpul tău să moară,
Ți-au dat strămoșii ce lucra,
Cu mâinile-au făcut o țară
Dă iute briciul pe curea
Si bărbierește-te de-a rândul,
Că vezi că azi e ziua ta,
Care durează cât pământul
La cimitir, pe la cei duși,
Coboară-n zori si te închină,
Să ungi țâțânile la uși,
Deschide geamul spre lumină,
Repară gardul putrezit,
Dă coama calului prin mână,
Si ca să simți că ai venit
Sleiește apa din fântână

Si nu uita, din când în când,
Să mai si mori cum se cuvine,
În toți urmașii renăscând,
Cum toți strămoșii sunt în tine
Țăran român, Măria Ta,
Îndreaptă căi ce se strâmbară,
Prin tine tara va dura,
Că tu ai palma cât o țară

ooo*ooo

Halucinație gramaticală cu Hamlet

Și Hamlet străbate pământul cu Yorick,
Cu Yorick în pumn sau cu chiar capul său,
Căci prinși amândoi în vârtejul istoric,
Chiar Yorick e Hamlet și nu-i pare rău.

Și Hamlet se ține pe sine în mână
Și Yorick pe umerii săi s-a suit,
Și Hamlet miroase a mort și-a țărână
Și tidva păstrează în ochi un clipit.

Pământul le e cimitirul, acum,
Bufonul cuvinte de bârfă îndrugă,
Iar prințul abia împlinește o rugă,

Dar cine-i pe umeri și cine-i în pumn?

A fi sau a nu fi, ce verbe de fum,
Ciudat, agramat și morțiu se conjugă.

ooo✱ooo

Iluzia unei insule

Diseara-i plecarea în insula mea
Trăsura din nou te așteaptă la scara
Ia-ți haine mai groase si nu-ntarzia
Caci fiind polițiști s-ar putea sa apară
Nu-ți face probleme, birjarul e mort
Si caii sunt morți si trăsura e moarta
Fugim fara martori in nu stiu ce port
In insula mea la cinci capete sparte
Nu-ți face probleme, birjarul e mort
Si caii sunt morți si trăsura e moarta

Acolo vom creste copii monstruoși
Lachei de metal si de mîzga vor rade
Povesti ne-or ticsi de la moși si strămoși
Tic-tac telegraful, cadavrele ude
Vom trage trei filme color de deochi
Si le vom trimite in lume de-a randul

Ca sigla batandule cate un ochi
Al patrulea ochi pentru casa păstrându-l
Vom trage trei filme color de deochi
Si le vom trimite in lume de-a randul

Nu-ți face probleme - E mijlocul verii
E mijlocul iernii, ciudata poveste
Iar când vei urca i-n zadar sa te sperii
Trăsura ca moarta parându-ți ca este
E numai iluzie, dincolo-s eu
Te-aștept cu făclii 4600
Zadarnic te sperii ca ninge mereu
Ca străjile drumului fumega-n munte
E numai iluzie, dincolo-s eu
Te-aștept cu făclii 4600

Hai vino si urca si spune ceva
Birjarul e mort, are sânge de cârjă
Te-aștept fara martori in insula mea
Port haide de nuc, sunt aproape o birja
Si daca nu-mi vezi fata ce mi-am găsit-o Sa știi ca in
insula mea tot sunt
Movila celui mai proaspăt mormânt
Întinde piciorul si calcă-l, iubito
Si asta e totul pe care diseară

Fantoma trăsurii aşteaptă la scara

ooo✱ooo

Pictură de iarnă

Sunt pictori, în cer, care lasă
Culorile lor să mai cadă
Pe-aci, pe pământ, pe acasă,
Şi asta se cheamă zăpadă.

Sub bârne albastre-celeste
Lumina privirii tresare,
Când strigătul nostru mai este
Zidit într-o sfântă ninsoare.

Mai vindem din fumul năpraznic
Al zilnicei noastre redute
Un bon de intrare la praznic
Când ninge din stelele mute.

Ninsoarea e-aproape abstractă,
Atâta-i de sfântă şi mare,
Că tronuri sub regi se cotractă
În sinucigaşa ninsoare.

Dar, domnule pictor al iernii,
Ce rar te arăți de o vreme
Și noi te rugăm cu vecernii
Și noi îți trimitem poeme.

Pe fiecă fulg se citește
Un chip de bărbat sau femeie
Și unele cad îngerește
Și loc își găsesc în muzee.

Vol. „Locuri comune”

ooo✱ooo

Patul lui Zamolxes

El nu tine țară de-a doua
Ca marmură albă în mieii arde secul
Si el luminează cu roua
Spre tronul de sare pe care stă zeul.

Aici doarme zeul pe patul de piatră
Cățelul pământului umbra și-o latră
Născut a fost zeul pe scutec de sare
Și-n lacrimi, apoi, l-au purtat fiecare.

Plângeau de durere, de dor sau de jale

Măreau pe Zamolxes pe oricare cale.
Opreau cu știința si marea si plânsul
În sângele lor ei dădeau tot de dânsul.

Și-a fost bucurie în sfântă cetate
Că zeul Zamolxes stă liber în toate
Purtat de plugari, de păstori si de schimnici
Dar zeii ceilati îl râvâniră potrivnici.

Si atunci cu tristețe, Zamolxes frumosul
Ca - întreg să rămână în tară folosul
Se trase în munți într-o peșteră tristă
Să creadă rivalii că nu mai există.

De acolo veghează și-i creier de bine
Ai lui niciodată să nu se închine
La zeii străini cu a lor cardășie
Si liber si teafăr, poporul să-i fie.

.....

Pe patul de piatră el stă într-o rână
Si tara și-o șterge de lacrimi cu o mână
În cealaltă mână cu degete grele
Își poartă pământul vâslind printre stele.

.....

Căţelul pământului umbra i-o latră
Si zeul se culcă pe patul de piatră.

ooo✱ooo

Pacient la final de veac

Şi află, doctore, c-aici mă doare,
Acolo unde geme-un colţ de ţară,
Acolo unde plânge fiecare
Ca naţiunea noastră să nu moară.

Iar dacă e de completat o fişă,
Te rog, permite-mi să o scriu cu sânge,
Începătura bolii este grijă,
Am tricolorul ciuruit pe sânge.

Farmacopeea stă să se răstoarne
Asupra mea cu toate ale sale,
Dar eu port rana veacului în carne
Şi am în splină ţărăneasca jale.

Tăiaţi-mă de-a lungul şi de-a latul
Şi dumneata şi ceilalţi doctori, încă,
Apoi să-mi iscăliţi certificatul

Că nu știți boala care mă mănâncă.

O, doamne, cum vă înșelați cu toții
Mi-e capul greu de fiecare veste
Și niciun minister al sănătății
De folosință, astăzi, nu-mi mai este.

Sunt numai un creion care își scrie
Problema țării lui, încă o dată,
Și-și copiază pe curat, târzie,
Această dulce țară zbuciumată.

Deci, doctore, acestea se întâmplă,
Acestea să le afle telegraful
Mă trage mâlul veacului de tâmplă
Din care nu vreau să se-aleagă praful.

Mai am în mine bucurie multă,
Mai am în mine dorul de-a vă spune
Că nu doar voi, ci alții mă ascultă,
Să vadă dacă am cuvinte bune.

De nici de sanatoriu nu m-apropii
Că n-aveți voi rezervă pentru mine
Eu sunt bolnav de soarta Europei

Și Pacea doarme-n inimă la mine.

Încolo, câte-o tuse, câte-o gripă,
Dureri de șale, șoc de șapte arte,
Artrită la picior și la aripă
Și, mai ales, în tot, un pic de moarte.

1983

Doctorului Florea Dinu,
Pentru inima sa, pentru veghea sa,
Pentru valoarea sa
Vol. „Locuri Comune”

ooo✱ooo

Opriți aceasta frunza

Atunci când cade frunza pornita sa răstoarne
Întreaga roata a lumii si fiecare pom
O simt ca mi se rupe din sânge si din carne
Si mi se face mila de lume si de om.

Si mi se face mila de mine si de tine
Si frunza care cade ma-nebuneste iar
Si –apoi de-atâtea lacrimi îmi e putin mai bine
Si mi se desfrunzește pe trup un calendar.

Si nu se mai întâmplă nimic din cele sfinte
Doar frunza care cade in dulce hodoronc
Si nu mai am putere si nu mai am cuvinte
Si fiecare fibra răsuna ca un gong.

Opriți pe creanga frunza, destul cu-atâta toamna,
Destul cu-atâta ceata si oameni neciteți
Opriți aceasta frunza de foc ce ma condamna
Sa stiu măsura scurtei mele vieți.

ooo*ooo

Om cu clopot

Malul acesta foarte abrupt
Din care cerul luna și-a rupt
Este hamacul în care m-așez
Ca să-mi mai iasă floarea din miez,
Astfel aicea stau și aștept
Clopotul lumii să-mi treacă în piept
Să nu-l mai simt cum îmi fierbe în nervi, ...

Clopotul mare-mi fierbe în os,
Tidva e tot ce-am putut și am scos
Din acest clopot rău și diform
Pe-a cărui limbă astăzi adorm.

Clopot de negru, clopot de gri,
Bate ce bate și nu te opri.
Sfărmă oasele mele cu sânge,
Du-te apoi și mă vinde la târg,
M-am săturat să te duc și suport,
Parcă mi-aș duce propriul meu, mort,
Tu înăuntru mă bați și m-apeși
Dangăte roșii-mi ies prin cămăși,
Lumea apasă de-afară și ea
Doamne, turtită e azi viața mea.
Sunt vietate fără noroc
Care purtând acest clopot prin foc
Și l-a-nghițit și-l poartă acum
Oriunde-n lume, pe orice drum.
Și am să rămân doar atât, doar atât:
Omul de sunet c-un clopot la gât!

ooo✱ooo

Ninge din Shakespeare

Ninge uitat. Toți fulgii astăzi dați-i
Celor săraci, copii să și-i mintă,
Ninge fără de corp, ca din oglindă,
Cade lumina pe toți condamnații.

Pe toată omenirea suferindă,

Pe toți dușmanii, ca și pe toți frații,
Ninge uitat de-atâtea generații,
Ninge cu fulgi din lanțul de pe grindă.

Ninge din Shakespeare, cu zădărnicie,
Cu amăgiri, cu desprimăvărare,
Numai groparul limita cunoaște
Când cu dispreț el tace-n gura mare.

Ninge cu fulgi pentru lipit sicrie
Și lumea moare, naște, moare, naște...

ooo✱ooo

Nimeni până la viscol

Nu mai e nimeni
Între mine și viscol,
Numai eventuala bunăvoință
A celor ce păzesc și asmut ninsorile,
În rest, vârsta prăbușindu-se
Asupră-mi, fără logică.

Nici tata, nici mama
Nu mai sunt aici,
Să preia șocul,

Să elibereze drumul din față,
Acum, între mine și viscol,
E numai viscolul.

Nici măcar eu nu mai sunt,
Eu am murit azi noapte
Odată cu mama,
Ultima mea pavăză,
Ultima mea redută,

Înainte de capitulare,
Înainte de blocaj,
Înainte de viscol,
Bunăvoința paznicilor de ninsori
Poate însemna un popas
La un ceai fierbinte.

Apoi, viscolul lovindu-mă-n piept
Și eu ducând grija
Copiilor care vin după mine
Și care, încă, nu știu
Ce e viscolul
În toate ninsorile lui
Asmuțite înapoi.

Nimeni nu e singur pe pământ

Nimeni nu e singur pe pământ,
Cineva in grija lui il are,
Nici cei singuri-singuri nu mai sunt
Daca are umbra fiecare.

Singur stai in casa si gândești
Ca ești singur fara mântuire,
Dar in pragul casei părintești
Se aude-un greierat subțire.

O scrisoare-ți fosneste-n mâini,
Un poștaş la usa ta mai bate,
Latra-n depărtare niște câini,
N-ai sa mai cunoști singurătate.

Asta este boala cea mai grea,
Dar de ea instantaneu se scapa,
Când in plânsa sete, cineva
Îți aduce un pahar cu apa.

Umbre jos si norii sus pe cer,
Cai păscând si soarele in scăpat,
Om stingher in drum spre om stingher

Nimeni nu esingur pân' la capăt.

ooo✱ooo

Nebunul de alb

Acum sunt mai pustiu ca-ntotdeauna
De când ma simt tot ma bogat de tine
Și-mi stau pe tâmpla Soarele si Luna
Acum mi-e cel mai rau si cel mai bine

Si uite n-are cine sa ne-ajute
Abia-și mai duce lumea ale sale
Pe un perete alb de muze mute
Nebunii negrii cauta o cale

Si te iubesc cu mila si cu groaza
Tot ce-i al tau mi se cuvine mie
Ca un nebun de alb ce capturează
Regina neagra pentru veșnicie

Prin gări descreierate accidente
Marfare triste vin in miezul verii
Iar eu sunt pln de gesturi imprudente
Ca sa te-apropii si ca sa te sperii

Jur-împrejur priveliști aberante
Copii fragili ducând părinți în spate
Și sâni gri de os alunecând pe pante
Iar albatroși venind din zări uscate

Mi-e dor de tine și-ncerc să-ți vad chipul
Te caut pe orice latura a firii
Și dacă-n podul palmei-ncerc să iau nisipul
Vad un inel jucându-se de-a mirii

Ii vad în batalii din vreme-n vreme
Ostașii gărzii tale mi se-nchina
Iubita mea cu foarte mari probleme
Cu chip slavon și nume de regina

Fiorul rece prin spinare-mi trece
Când mi-amintesc cu gene-nlacrimate
Ca tu de la etajul treisprezece
Vroiai să te arunci să scapi de toate

Dar tu ai înțeles de fapt că nu-i se cade
Să-ți pui în cumpăna întreaga viață
Că nu-s în joc abstractele rocade
Ci sângele ce fierbe sau îngheață

Neputincioasa, trista si frigida
Asa ai fost si apăreai senina
Dar cel care-a știut sa te deschidă
Nu-i fericit, ci îmbătat de vina

Lăsând, de fapt, ambițiile deoparte
Ne aruncam în marea nemiloasa
Și-mpreunati ca filele-ntr-o carte
Ne facem din sudoare sfântă casa

Pe urma vin ceilaltii sa ne-o distrugă
Si ochii tai ma cauta întruna
Dar eu înalț nefericita ruga
Purtând pe tâmpla Soarele si Luna
ooo*ooo

Mugur de nichel

Primăvara în țări dezvoltate
Un mugur de nichel străbate
Și-un verde ciudat, monoton,
Livezi de săpun și șampon,
Primăvara în țări dezvoltate.

Primăvara, a câta putere?,

La vamă nici acte nu-ți cere,
Duminica totu-i deschis,
Ai lua-o încet spre Paris,
Primăvara doar ea grănicer e.

Primăvara pe-aici e o criză,
Răspunde cu-o frunză și-o fisă
Și oamenii-i sunt bieții servi,
Primăvara-i o criză de nervi,
E o criză ea însăși în criză.

ooo✕ooo

Miros de contrarii

Singurătatea ne face bine,
Singurătatea ne dă puteri,
Mănâncă astăzi scrumul de ieri
Flacăra noastră fără rușine.

Noi ne mai credem corăbieri
Peste abisul mării depline.
Dar picătură de apă nu vine
Din țevăria pe unde-o ceri.

Mari în pretenții și-n fapte - mici
Ne ținem rangul, ne vindem gândul,

Bietul orgoliu pururi urmându-l,
Râvnind acolo ce-avem aici,
Și libertății sufletul dându-l
Șeile noastre miros a bici.

ooo✱ooo

Miorița

Tundeți oile că le e cald,
Tundeți oile că vine vara,
Tundeți oile ca să vedem
Ce e turmă
Și ce e legendă.

ooo✱ooo

Mi-e imposibil fără tine

Nici nu mai știu dacă erai frumoasă
Si nici în ce culori îți sta mai bine,
Stiu doar că amintirea nu mă lasă
Si că mi-e imposibil fără tine.

Vizionez femei nenumărate,
Femei interesante mă mai sună,
Dar rece și străin mă simt de toate
Si nu mă văd cu ele împreună.

Nu pot nici să-mi explic întreaga dramă,
Care-a decurs din întâlnirea noastră,
Dar vechiul dor al dragostei mă cheamă
Si tu îmi faci cu mâna la fereastră.

Subtile explicații cui i-aș cere?
Tot prostul face pe interesantul
Și-n condamnarea asta la tăcere,
Mai conversez de-a surda, cu neantul.

Si cum să transformăm iubirea-n ură,
De ce nu noi, ci solii să lucreze,
Si să pătăm simțirea cea mai pură,
Punând incendiul tot în paranteze?

N-aș vrea să te-ndârjesc sau să te sperii,
Nici să te fac să te-ndoiești de tine,
Dar eu te-am adorat fără criterii,
Estet bolnav, al patimii depline.

De dragul tău, am fost cu lumea-n luptă,
Te-am apărât de bârfe și de crivăț,
Si după toată veghea ne-ntreruptă,
Cedez numai în lupta împotriva-ți.

Si totuși tu ai fost cea mai frumoasă,
La mine-n brațe îți fusese bine,
Obsesia iubirii nu mă lasă
Și-mi este imposibil fără tine.

Din volumul „Liber să sufăr” - 2003

ooo✕ooo

Mamă de plumb

Mamă, ce plumb ai în pântec,
Mamă, am visat
Că atârnăm, dumneata și eu,
De un clopot de plumb,
Care bătea înfundat, mohorât,
Mamă, vecinii au răgușit
Sau clopotul care ne-nconjoară
Se stinge pe oasele noastre.
Mamă, ce plumb ai în pântec
De simt în oase, de treizeci de ani,
Otravă
Și plăcerea de a cădea?

Mâinile mele cad pe fundul apei,
Nici osul frunții nu plutește,
Plumb, plumb nociv,

În toată ființa mea,
Mamă, dulce și depărtata mea mamă
De plumb,
Dumneata, mamă,
Matca mea de plumb,
Dumneata, mamă,
Zi a sinuciderii porumbeilor.

ooo✱ooo

Lumină din lumină

Lumină din lumină până-n veci,
Lumina în lumină se închină,
Lumina moare, spre a învia,
Copii-lumină din părinți lumină.

Pământu-ntreg e-un candelabru sfânt,
Într-o celestă horă de lumină,
Nu stele sunt pe cer, ci lumânări,
În învierea pururea creștină.

Și combustibilul acestei nopți
De dulce, invincibilă lumină,
E sângele acelui răstignit
Ce înviază neatins de vină.

Lumini hohotitoare, sus, pe culmi,
În peșteră, în casă și-n ruină,
Lumini în creieri și în cimitir,
Pradoxală noapte de lumină.

Acum, Biserica lui Dumnezeu
Nici n-are ură, nici nu se dezbină,
Eternitatea pâlpâie în ea,
Biserica zidită din lumină.

Trudim și lăcrimăm lumini,
Nicio durere nu ne e străină,
Lumini pe buzele lui Dumnezeu,
Acum, și moartea însăși e lumină.

ooo✱ooo

La plecarea lui Marin Sorescu
„infracțiunea de a fi”

Și-mi vine sa plâng si sa strig, Putem liniștiți înnopta,
Ducându-mi la frunte o mână, Tăcerea ne este
deplina

Se face teribil de frig, Si noaptea aceasta e grea,
În literatura româna. Ca ni s-a mai stins o lumina.

Si, vai, incapabil am fost, Spre ceruri neutre mai

strig:

S-ajung, într-o seara, la tine, Dați moartea, dați
moartea afara!

În ultimul tau adăpost, E noapte, e umed, e frig,
Să-ți dau buna seara Marine. În cărți, în lumina și-n
tara.

Si totul era sub control Deodata, vedem îngroziți
Si vesti, parca, totuși, mai bune, Cuvinte si vieți
suprapuse,
Uitasem ca, singură-n rol, Ai scris si o carte „Tușiți”,
Doar moartea nu ni se supune. Te-ai stins, începând
cu o tuse.

Si, iată, aud ca te-ai dus, În piept, simt o stare de
rau
Răpus, pân'la urma, de boala, Si ochii îmi ard
pentru tine
Tu, tragicul nostru surâs, Si singur e sufletul tau,
Cu opera ta geniala. Pe-un fir de păianjen, Marine.

8 decembrie 1996

ooo*ooo

La fân

Ce greu se pot înțelege oamenii
Cu propoziții simple:
„Mi-e dor să dorm în fân”.
Prea complicat, nu-i așa?
Nu e destul să spui:
Mi-e dor să dorm?
O, nici atâta nu-i puțin,
Mai simplu, trebuie mai simplu:
Mi-e dor.
Dar astăzi, pentru mine,
Oricât de greu mi-ar fi
Să trec în propoziții simple
Cu tot calabălâcul meu ideologic,
O fac și nu mai spun decât atât,
Și la atât mi-e jurământul să rămân
O uscăciune de ziceri simple:
Luna pe Voroneț,
Plute năzăritoare peste Bistrița
Și-o coasă-n fân, și-o coasă-n fân,
Și dorul meu de somn,
Ca o iertare după greșeală.
S-adorm acum în plină criză mondială
Și să mă scol bătrân,
Într-o claie de fân,

Dacă morții din dragoste
Se mai scoală.

ooo✱ooo

La Adio

Se află litere și farduri
Și niște munți sunt între noi
Dosare-nchise, triste garduri
Și nici n-o să mai vină apoi.
În pragul iernii absolute
Sărută-mi tâmpla albă, hai
Și-apoi scufundă-te și du-te
În orizontul altui grai.

Nici nu pot nimic să-ți spun
Pe curând sau rămas bun
Apăru, numai nu, la adio tu.

De ce să-ți spun la revedere
N-aș mai avea niciun motiv
„Adio” drepturile-și cere
Că te-am pierdut definitiv.
Și de la mine până la tine
Cuvântul însuși va-ngheța
Nici să te strig nu știu prea bine

Iubita mea, pierduta mea.

Când te-am văzut ultima oară
Știai și tu, plângeai și tu
Și-ai plecat cu tot cu gară
Nici tren nu mai există, nu.
Eu m-am întors încă o dată
Voiam să vin pe urma ta
Dar unde-i linia ferată
Parcă a luat-o cineva.

Eu ți-aș mai spune amănunte
Destinul de-aș putea să-l schimb
Iubita mea de peste munte
Iubita mea de peste timp.
Pe cea de-atunci n-o voi găsi-o
Și eu acela am murit
Sub cinic nuclear adio
Noi bietul cuplu pârlolit.

ooo✱ooo

Jurământ de caisă

Au început caisele să fiarbă
De leagănă și sevele-n caiși
Eu te iubesc tăcut, cu ochii-nchiși

Iubita mea cu gleznele de iarbă.

Că lumea ni s-a pus de-a curmeziș
Și că ne-a blestemat vreo vrajă stearpă
Ce-mi pasă azi, când fața mea e oarbă
Spre trosctul din care răsăriși?

Sub lumea ce se-apeacă împrejur
Sub o miresmă dulce de caisă
Pe tine jur, iubire interzisă
Pe glezna ta de de iarbă moale, jur.
Eu lumii îi doresc fatala criză
Din care ies ca un cais de pur.

ooo✱ooo

Iți mai aduci aminte marea?

Iți mai aduci aminte marea aflată pururea de gardă,
Iți mai aduci aminte plopii tremurători din țărmul
ei,
Iți mai aduci aminte zorii când soarele-ncepea să
ardă
Dezmeticindu-ne ce suntem, sau ochii tăi, sau ochii
mei?

Iți mai aduci aminte noaptea ca o hipnoză peste

creier,

Îți mai aduci aminte felul în care ne copilăream,

Îți mai aduci aminte rolul de somnifer al unui

greier,

Îți mai aduci aminte sarea ce se cristaliza pe geam?

Îți mai aduci aminte totul, tăceri urmate de cuvinte,

Îți mai aduci aminte plânsul locomotivelor în gări,

Îți mai aduci aminte faptul că eu nu-mi mai aduc
aminte,

Îți mai aduci aminte moartea cu-nfățișarea unei
mări?

Eu am uitat de-atâta noapte întregul vis ce mă-
mbătase

Senzațiile ei în creier mi le usuc ca pe idei,

Si cer să vină gunoierii s-o ia și-n pace să mă lase,

Ca să-mi aduc aminte munții din toate-adâncurile
ei.

ooo*ooo

Izolat în legendă

Eu nici nu știu cu cine mai vorbesc,

Atunci când scriu aicea poezie

Și dacă tot dezastrul pământesc

Într-adevăr mi se cuvine mie.

Sunt nervii mei ca niște cai de front
Loviți din toate părțile de focuri,
Eu însumi sunt sătul de orizont
În scurta ațipire pe alocuri.

De-atâtea drumuri câte am parcurs
Am tălpile tigheluite-n sânge
Și-aș vrea să dorm o iarnă ca un urs
Și ochii mei să nu mai poată plânge.

Printre scrisori fără destinatar
Și mie însumi parcă milă-mi este
Că nu mai are nimenea habar
Și toți mă izolează în poveste.

Vol. Locuri Comune

ooo✱ooo

Iubire silnica pe viață

Eu o iubesc. Duios. Nebun. Potrivnic.
Pe viață și pe moarte. Fără frică,
Compățimesc pe cei care abdica,
Dar eu raman cu mine însumi, schivnic.

Si de s-ar da si lumea pe din doua,
Cum hărți politice-o mai arata,
Eu tot voi adora aceasta fata,
Căzută sub cătușele de roua.

Eu o iubesc. Vitralii de cenușa,
Spre a ne despărți, se-ntemeiaza,
Si cheia singura se-nvârte-n usa
Singurătate spre a-i da si groaza.

M-au condamnat jurații mei de gheata
La o iubire silnica, pe viață.

ooo✱ooo

Infinita bunătate

Ce noapte liniștită la Vaslui
Si totuși, cea mai mare dintre toate,
Asa cum poate însăși mama nu-i
Este această sfântă bunătate.

Au moldovenii bunătatea lor
Cu care au știut să intre-n țară,
Cu ea se nasc, precum cu ea si mor
Si nimenea cu ei nu se compară.

Ei, hăituiți de-atâtea-mpărâții,
Ce norii lumii îi creșteau cu tuiul,
Visau către-a lui Stefan sfântă zi
Când neamul nostru și-a găsit Vasluiul.

Se vor mai naște vânători vicleni
Să speculeze dragoste și milă.
Dar țara va rămâne-n moldoveni
Ascunsă într-o cosmică prăsilă.

Ce noapte liniștită la Vaslui
Când frate geamăn stă spre frate geamăn
Și între ei nimic palpabil nu-i
Decât o bunătate fără seamăn

O bunătate fără de folos,
O bunătate fără de prihană,
Moldova are sufletul frumos,
Ca pruncul ce s-ar naște dintr-o rană.

Nu e un simplu strigăt din tumult
Ci e o bucurie ce există,
O bunătate biruind mai mult
Decât o răutate anticristă.

Luminile s-au stins pe la ferești
Si însuși întunericul unește,
Ca un bilanț al soartei omenești
Moldovenește cu moldovenește!

Și-mi pare că în noapte mai apar
Nori verzi si mari si vineții pe țară
Ca surogatul unui vechi coșmar,
Ca un acces de criză biliară.

Si iarăși cred că suntem slabi si mici
Si numai codrii pot să ne ajute,
Dar vai sunt moldovenii mei aici,
Cu sufletele veșnic nevândute.

Ei sunt într-un Vaslui liniștitor
Cu pruncii lor ce freamătă-n neveste,
Gătiți oricând a deveni popor
Și-a da dovadă că Moldova este.

Dar mai cu seamă mi-a fost dat să văd
Ceva cu mult mai tare decât toate,
Mai tare ca o moarte și-un prăpăd,
Această infinită bunătate.

Si dacă pe pământ s-ar risipi
Atâtea calități care-ncotrova
Ea, bunătatea ar veni-ntr-o zi
Ca s-o numim definitiv Moldova.

ooo✱ooo

Industrii de sex

Ce ieftină moarte, în viața de lux,
Se-ncarcă în somn toate armele vechi,
Politică fizică, flux și reflux,
De ce să mai fie iubirea-n perechi?

Cădere de legi și citerii. Nimic.
O lampă se-aprinde în poarta de râu
E totul minciună, ce pot să-ți explic,
Când toți abstenenții visează desfrâu.

Se sapă o mie de gropi prin oraș,
De nici nu se știe ce caută ei,
Mai lasă-mă, viața, dar unde mă lași,
Că văd cimitire vâslind pe alei?

Pământ imoral, fără niciun motiv,
Când toate puteau să îi fie de-ajuns,

Rămâne să-ți faci inventarul fictiv,
Să minți fructuos, ca un ultim răspuns.

Plimbare de curve pe micul ecran,
Reclame murdare vopsite complex,
Vai, cum se dezvoltă, murind simultan,
Industrii mizere bazate pe sex.

Și vin pederăștii să-și facă de cap,
Și mor sănătoșii, născând suferinzi,
Iar omul acestui absurd handicap
Se-aruncă în râuri, să spargă oglinzi.

ooo✱ooo

Închinare

De mine aveți, dragii mei, a vă teme,
Sunt îngerul cuminecat de dezastre,
Pe sânge-mi plutesc în derivă blesteme,
E mintea-mi azilu-ntrebărilor voastre,
De mine aveți, dragii mei, a vă teme.

Știu tot despre voi, bieți actori, biete teatre.
Sunteți personaje în cărțile mele,
Eu, tandrul, prea tandrul director de cadre,
Ce poate păta precum poate să spele,

Știu tot despre voi, bieți actori, biete teatre.

ooo✱ooo

Imposibila nunta

Munții mei duhovnici au intrat in ceata
Clopote bătrâne bat pe mănăstiri
Când miroase-a iarna, nunțile îngheață
Pentru noi, lunateci, imposibili miri

Vin sa ti se-nchine vanturi si dihanii
Viscolul asupra-mi cade ca un lat
Si ți-aș face nunta cu un sat de sâanii
Si cu felinare si cai înstelați

Imbracate-n alb prea fumoasa mireasa
Asa se cuvine in drama ce-o joc
Pe urma plecam fiecare acasă
Si munții vor pune misterul la loc

Pan sa se întâmple tu vei fi cărunță
Mie o să-mi vina cea din urma zi
Si va fi și-aceea tot un fel de nunta
Și-mi vei duce grija si te voi iubi

Ți-am adus mireasa, munții mei cu noapte

Nunti de animale se petrec în munți
Codrii de miresme și păduri de șoapte
Ele sunt salonul ne-ntamplatei nunti

Lumânări de nunta tin în labe ursii
Lupii suflă-n focul stanelor pustii
În rostogolire ne unesc obârșii
Nu-mi vei fi mireasa, mire nu-ți voi fi

Te invit la nunta dulce și albastră
Unde zurgălăii scot argint din toți
Ce păcat că totuși nu e nunta noastră
Ce păcat că morții i-am fost dat ca soț

ooo✱ooo

Șir de cocori
Ca o injecție intravenoasă
Acest șir de cocori
De care țipă
Mugurii,
Bălțile,
Măinile noastre întinse.

Ca o injecție intravenoasă
Într-un organism slăbit,
Ca o injecție intravenoasă

De care se rup
Mugurii,
Bălțile,
Mâinile noastre întinse.

Și sângeră florile,
Și sângeră sălciile,
Și vinele noastre se-nvinețesc.

ooo✱ooo

Vânătorii de rinoceri
Ei, mâine sunt mai răi ca ieri,
Otrava le rămâne-n oase,
Ei, după ce vânează rinoceri,
Vorbesc despre femei frumoase.

Și li se pare inutil să sperii,
De tot ce-i bun învață să se lase,
Ei, după ce vânează rinoceri,
Vorbesc despre femei frumoase.

Sunt vânători de maxime plăceri,
Precum le spun instinctele lor joase,
Ei, după ce vânează rinoceri,
Vorbesc despre femei frumoase.

23 februarie 1986

Vol., „Locuri Comune”

ooo✱ooo

Viața la figurat

Când înfăptuiam ceva,

Ceea ce înfăptuiam era luat la figurat,

Când nu înfăptuiam ceva,

Ceea ce nu înfăptuiam era luat la propriu.

As putea spune ca marea nenorocire

A fost, nu numai diferența dintre

Luarea la propriu si luarea la figurat,

Cat lipsa de siguranță in toată viața

Cum voi fi luat?

La propriu sau la figurat?

Si, vai, nimeni sa nu dea niciodată

Viața la propriu pentru viața la figurat.

ooo✱ooo

Unde sa pleci

Afla și-nvata

Acest refren:

Pana la moarte,

N-ai niciun tren.

Clipa absurda

Si, noi, năuci,
Nici nu stiu unde
Vrei sa te duci.

Inca nu-i gata,
In hale reci,
Trenul cu care
Crezi c-ai sa pleci.

Deocamdată,
Inca de ieri,
Acarii înșiși
Se simt șomeri.

Care plecare,
Care pardon,
Care adio,
Care peron?

Ce despărțire,
Când amândoi
Nu ne cunoaștem
Noi intre noi?

Nu fi precoce,

Nu insista,
Încă-i abstracta
Iubirea mea,

Cat tu, pe lume
Nici n-ai venit
Si, într-un pântec,
Suferi cumplit.

Creste, sub cerul
Aștrilor căști,
Maternitatea
Unde urmează
Sa mi te naști.

28 decembrie 1997

ooo✱ooo

Un om pe niște scări
In lumea plina de urmări
Eu sunt un om pe niște scări,
In sus ce e, in jos nimic,
In jos ce e, in sus nimic.

Vorbesc cu ceilalți care-au fost
Și-n sus și-n jos, si nu-i dezic,

Eu însumi spun de locurile
Pe unde-am fost nu e nimic.

Vecinul meu prăsește ciori,
Vecina mea prăsește farduri,
Eu sunt un om pe niște scări
Și-un caine bulucind prin garduri.

Daca de mai multe ori
Caci ce pot fi aceste garduri
Decât căzute foste scări
Decât căzute foste garduri.

Vecine, Domnule, Străine,

Nu înțeleg ce-aveți cu mine,
Stiu scările ne sunt comune
Dar trec atât de rar pe-aici,
Portarul însuși poate spune
Ca am ambiții foarte mici.

Din când in când mai vin pe-acasă
De ce va supărați când vin
Agale talpa mea apasa
Pe dalele cu pas strain.

Vecinul meu prăsește ciori
Vecina mea prăsește farduri
Abia m-am ridicat din garduri
Si mârâind in joase salturi
Eu sunt un om pe niște scări.

Si daca vreți sa fiu balada
Si fiindcă eu nu am o stea
Accept, râvnesc, visez sa cada
Un porc nervos la moartea mea.

Și-acuma, va implor, zâmbiți
In lumea plina de urmări
In care fard si ciori prășiți
Întunecați si spălăciți
Lăsați-mă sa fiu pe scări.

ooo*ooo

Umbre la Iași
Aud pe-aici, pe lângă mine pași
Vin voci străvechi să cânte și să mustre,
Un paradis e îngropat la Iași
Sub străjuirea umbrelor ilustre.

Vin voievozi cu degete subțiri

Un stins condei își plânge arabescul,
Ceva ce va-ntâmpla la Convorbiri,
Apare un poem de Eminescu.

Aleksandri va regăsi discret
Durerea și misterul din talangă
Și lângă umbra marelui poet
Va crește metafizica lui Creangă.

Ceva inexplicabil e aici,
În pietre, chiar, e-un magnetism frenetic,
Dicționarul-i pus a se îndulci
Cu miere sacu-și coase orice petic.

Sunt clipe, uneori, sunt zile chiar,
Când vin fantomele de cai în tropot,
Atunci Moldova ȋoȃȃ-i un altar
Protegit de fiecare clopot.

Întregul Iași e desenat frumos
Și orice pas al frunzelor rămâne
De parcă, el e dintr-un nobil os
Biblioteca Patriei Române.

Arhitectura lui e de amurg,

E o chindie fiecare casă
De-atâtea umbre ce din vremuri curg
Întregul Iași e-o noapte luminoasă.

Aici un tei ajunge împărat,
Și o bojdeucă intră în legendă,
Aici, pereții au încorporat
O stare genială permanentă.

Aici, mai dulce curge vinu-n teasc
Și om mai bun ca moldoveanul nu e
Aici, chiar și copii când se nasc
În fașă au proiectul de statuie.

Eterni sunt toți în fiecare zi
De struguri veșnici fumegă povarna.
Ca o-nflorire de mitropolii
Își regăsește ziua sfântă iarna.

E ziua de unire dintre frați,
Când Iașul a ales cu bărbăție
Decât fruntaș între înstrăinați,
Mai bine-al doilea-ntr-o Românie.

De ce-au ales nu Iași, ci București,

În fond, întregul Iași era un templu?
Voi, clăditori ai soartei românești,
Purtarea Iașului e un exemplu.

Și umbrele ilustre care vin
Să scuture de orice rele piatra,
Încuviințează pasul spre destin
Și laudă acestei patrii vatra.

Și mai știau acei ce-au acceptat
Că Iașu-i Iași, că nu-l sfărâma timpul,
Că zeii unui neam neînfricat,
Aici la Iași și-au hotărât Olimpul.

Vol. Locuri Comune

ooo*ooo

Trenul spre neant
Eu vin cu toată viața mea și gulerul deschis
Și pe peron aștept un tren ce merge spre abis,
De-aici încolo nu mai sunt nici gări și nici acari
Doar stelele sunt tot mai mari și pomii tot mai rari.

Voi lua un tren către neant, mi-am cumpărat bilet,
Mai tare muzica o dau și inima încet,
Se-aude-un zumzăit mărunț, terasamentu-i mort,

Prin megafon feroviar se țipă un raport.

Dar eu îi las pe pasageri să zică tot ce vor,
Eu, dacă ei se urcă-n tren, sunt gata să cobor,
Sunt pasagerul spre neant, și mi-e destul atât,
Cu cei din urmă bani ai mei nu vreau să mor urât.

Călătoria tot o fac, oricât ar fi de greu,
La cap de linie aștept să vină trenul meu,
Dar mi se pare că aud un glas cum n-a mai fost
Certându-mă pentru ceva, luându-mă la rost.

E umbra mea sub felinar, sinistrul ei desen
Ce va cădea la rândul ei în umbra unui tren,
Nu mai e nimeni pe aici, toți au murit cândva,
Eu sunt de-o viață în neant și nu am cum pleca.

Când greieri duc din loc în loc luminile din cer
M-așez la geam în trenul meu și simt că-ncep să
pier,
Nu-i niciun tren către neant, ci fapt interesant,
Voi lua neant către neant, neant către neant.

ooo*ooo

Tren

Toți, în același tren

Toți, în aceeași direcție,
Dar, prin vagoane, trebuie să ne mișcăm
Fiecare, în voie.

ooo✱ooo

Traducere

Virgula

E

Punctul care plânge.

ooo✱ooo

Toamna tragică

Toamna în munți ia aspecte tragice,

Poate că nicăieri

Nu e atât de tragică iarna,

Ca în munți, când vântul bate cu soare

Și trebuie să faci primul foc în sobă,

Apoi al doilea foc

Și totul să te coste scump,

Tomâamna tragică,

Noi junghiuri în spate și înaintarea în vârstă

Și prietenii, coborând tot mai gârboviți,

Către piețele austere,

În căutarea unui semn mănos,

Dinspre câmpia, ea însăși tragică.

ooo✱ooo

Taină de toamnă

Desculț prin întâiele brume,
Bătrân de atâta tristețe,
Să ies dintr-o dată în lume,
Cinismul ceva să mă-nvețe.

Cu ochii sticlind ca pisica
Să sar pe pierduta rețuță
Și nici să nu știu de nimica
Din care și viermii se mută.

Adio, prea buna mea doamnă,
Nimic despre noi nu se știe,
Dar sunt proclamații de toamnă
Afișe de pneumonie.

Copii tușesc măgărește,
Bătrânii tușesc, dar tabagic,
La toți tensiunea ne crește
Finalul de veac este tragic.

La cârmele lor iluzorii
Pun țările oameni de paie,
Trăind sub regimul terorii
Pământul e plin de războaie.

La ce ți-aș mai ține iubire
Când totul în jur este moarte,
Când linia vieții-i subțire
Și nici nu conduce departe.

Mai bine desculți peste brume
Purtând terfeloage, nu haine,
Să plec pe vecie în lume
Robit pământestilor taine.

Adio, e toamnă în toate,
Simt sarea în lacrimi la mine,
Pe buzele mele crăpate
Mai arde-un sărut în ruine.

Dar ce-ți mai spun amănunte,
Esența e dorul de fugă
Prin brumele marelui munte
Cu toți filosofii în rugă.

Și-apoi să se-nchidă de-a pururi
Pădure și noapte și brume,
Să-mi pierd orice fel de contururi
Să merg ca legenda prin lume.

7 septembrie 1986, Păltiniș
Vol. „Locuri Comune”

ooo✱ooo

Suportabila veșnicie
Ce nu-i boală, e moarte.
Ce nu-i aici, nu-i nicăieri.
Nu doar vecia ne desparte,
Ci fumegândă zi de ieri.

Noi rezistăm în veșnicie
Pentru că știm că e mereu,
Viața ni-i grea ție și mie,
Cu zilele ne e mai greu.

ooo✱ooo

Psalm de Paști
Ce bine mi-e a-ți recunoaște
Ștergarul alb de in la porți,
Te-ai pregătit și tu de Paște,
Hristos a înviat din morți.

Pe mal de râu mai cântă broaște
Și râul cântă-n contraforți,
Reînviem și noi de Paște,
Hristos a înviat din morți.

A re-nvia, a te mai naște
E darul crudei tale sorți,
Să ne privim în ochi de Paște,
Hristos a înviat din morți.

Asinul ce pe pietre paște
Te reînvăța să suporti,
Și ani pustii, și Zi de Paște,
Hristos a înviat din morți.

Și vom muri, și ne vom naște,
Și plini de sorți, și fără sorți,
Dar vom avea o Zi de Paște,
Hristos a înviat din morți.

Mă poți vedea, te pot cunoaște,
Cum mă comport, cum te porți,
Când prin lumina grea de Paște,
Hristos a înviat din morți.

Creștine, ca să poți renaște,
Deschide crucii orice porți,
Rectitorește-te de Paște,
Hristos a înviat din morți.

Pustiul care devoră
Acest pustiu ce ne îngroapă-n el,
Acest pustiu crescând din oră-n oră,
Acest pustiu curat ce ne devoră
Ca remușcarea după un măcel.

Acest pustiu cu dibla lui minoră,
Egal cu multe, cu nimic la fel,
Acest pustiu, cu-al cărui gust mă-nșel,
Că el ne e Sodomă și Gomoră.

Acest pustiu se iscălește moale
Pe pielea noastră ce l-a luminat,
Și el rămâne scris ca un soldat
În tatuajul tâmp al mâinii sale.

Ci iată-n pragul ochiului ne bat
Firimituri de lume, colosale.

ooo✱ooo

SINGURI ȘI TOȚI

Sfârșim mizeria, începem criza,
Puteam trăi și noi cum se cuvine,
Și omenirii-ntregi nu-i este bine,

Petrodolari plătesc pe Mona Lisa,

Ne-am dus mizeria cu demnitate,
Fără mașini, fără curent la prize,
N-aveam nimic când lumea avea de toate,
Azi suportăm cu ea aceleași crize.

Ne pregătim de douăzeci de veacuri,
De fericirea unui veșnic mâine,
N-am cunoscut fraterne ajutoare,
La boala noastră n-avea nimeni leacuri.

Nu ne-a dat nimeni pace, drepturi, pâine,
Iar la durere tot pe noi ne doare.

ooo✱ooo

Scrisoare pentru rani
Scrisoarea mea e de ulei femeie,
Ulei din candelă, ulei din cani,
Ți-o scriu ca să-ți mai treacă întristarea
Ți-o pun pe amintire și pe rani.

Sunt preotul care oficiază
Întemeierea unui nou balsam,
Scrisoarea mea să-ți risipească noaptea
Și să-ți arate astăzi cum eram.

Vei asfinți si tu ca prea te mistui
Ți-o spun ușor dar ma topesc întreg,
Ulei scrisoarea mea pe rani să-ți fie
Si sa citești in ea ca înțeleg.

Cu tine printre candelile sa iei
Scrisoarea mea de rana si ulei.

ooo✱ooo

Rugăciune către pădure
Pădurea mea, primește-mă la tine,
Ca pe-un sicriu ce vrea să intre iar
În fostul trunchi al fostului stejar,
În hohotul bolnavelor ruine.

Am plăgi pe trup ascunse, neascunse,
Se vede ca pe orice trunchi de lemn,
Cu claritate fiecare semn
Pe unde-au scos din mine nervi și frunze.

Sunt căutat de sute de topoare
Și a venit poruncă să mă frâng,
Și nu am voie nici măcar să plâng
Această așchiere ce mă doare.

Dar, dac-am fost vioara ta cea mare,
Pădurea mea, ascunde-mă adânc.

1985

Volumul „Locuri comune”

ooo✱ooo

Repetabila povară

Cine are părinți, pe pământ nu în gând
Mai aude și-n somn ochii lumii plângând
Că am fost, că n-am fost, ori că suntem cuminți,
Astăzi îmbătrânind ne e dor de părinți.

Ce părinți? Niște oameni ce nu mai au loc
De atâția copii si de-atât nenoroc
Niște cruci, încă vii, respirând tot mai greu,
Sunt părinții aceștia ce oftează mereu.

Ce părinți? Niște oameni, acolo si ei,
Care stiu dureros ce e suta de lei.
De sunt tineri sau nu, după actele lor,
Nu contează deloc, ei albiră de dor
Să le fie copilul c-o treaptă mai domn,
Câtă muncă în plus, si ce chin, cât nesomn!

Chiar acum, când scriu, ca si când as urla,

Eu îi stiu si îi simt, pătimind undeva.
Ne-amintim, si de ei, după lungi săptămâni
Fii bătrâni ce suntem, cu părinții bătrâni
Dacă lemne și-au luat, dacă oasele-i dor,
Dacă nu au murit triști în casele lor...
Între ei si copii e-o prăsilă de câini,
Si e umbra de plumb a preazilnicei pâini.

Cine are părinți, pe pământ nu în gând,
Mai aude și-n somn ochii lumii plângând.
Că din toate ce sunt, cel mai greu e să fii
Nu copil de părinți, ci părinte de fii.

Ochii lumii plângând, lacrimi multe s-au plâns
Însă pentru potop, încă nu-i de ajuns.
Mai avem noi părinți? Mai au dâșii copii?
Pe pământul de cruci, numai om să nu fii,

Umiliți de nevoi si cu capul plecat,
Într-un biet orașel, într-o zare de sat,
Mai așteaptă și-acum, semne de la strămoși
Sau scrisori de la fii cum c-ar fi norocoși,
Si ca niște stafii, ies arare la porți
Despre noi povestind, ca de moșii lor morți.

Cine are părinți, încă nu e pierdut,
Cine are părinți are încă trecut.
Ne-au făcut, ne-au crescut, ne-au adus până-aci,
Unde-avem și noi înșine ai noștri copii.
Enervanți pot părea, când n-ai ce să-i mai rogi,
Și în genere sunt și nițel pisălogi.
Ba nu văd, ba n-aud, ba fac pașii prea mici,
Ba-i nevoie prea mult să le spui și explici,
Cocoșați, cocârjați, într-un ritm infernal,
Te întreabă de știi pe vre-un sef de spital.
Nu-i așa că te-apucă o milă de tot,
Mai cu seamă de faptul că ei nu mai pot?
Că povară îi simți și ei stiu că-i așa
Și se uită la tine ca și când te-ar ruga...

Mai avem, mai avem scurtă vreme de dus
Pe conștiință povara acestui apus
Și pe urmă vom fi foarte liberi sub cer,
Se vor împuțina cei ce n-au și ne cer.
Iar când vom începe și noi a simți
Că povară suntem, pentru-ai noștri copii,
Și abia într-un trist și departe târziu,
Când vom ști disperați vesti, ce azi nu se stiu,
Vom pricepe de ce fiii uită curând,
Și nu văd niciun ochi de pe lume plângând,

Si de ce încă nu e potop pe cuprins,
Desi plouă mereu, desi pururi a nins,
Desi lumea în care părinți am ajuns
De-o vecie-i mereu zguduită de plâns.

ooo✱ooo

Scrisoare fara adresa

Cui sa trimit aceasta trista scrisoare
Pe care o scriu liniștit si fara speranță
Rezamand hârtia ei
De tot orașul,
De toată cartea de telefoane,
De toate iubirile care sunt cum sunt,
De toate crimele si de toate amăgirile
Acestei nopți
In care postașul destinat sa duca scrisoarea
Doarme in somnul lui familist
In care visează recorduri mondiale personale
La mars, viteza si săritura în lungime,
Rezemând scrisoarea mea
De toate adresele si de toate rândurile albe,
De toate dramele de dragoste
Care seamănă probabil cu a noastră,
Cui sa trimit aceasta scrisoare
Care seamănă prea mult cu realitatea
Ca sa ți-o mai trimit si ție?

Cui, din toată aceasta carte de telefoane,
Din care cunosc mai multi
Dătători de nume de străzi
Decât locuitori ai străzilor?
Cui?

Fie, aceasta scrisoare a mea,
Fie, pentru întâia oara in istoria
Telecomunicațiilor si postelor
Trimisa pe toate adresele,
Ca o citație in masa,
Ca o molima unanima,
Primiti, dumneavoastră,
Semenii mei din toată
Cartea de telefoane
A orașului următoarea
Scrisoare a mea:
„Nu exista iubire fericita,
Exista numai iubire,
Fericirea nu e decât o himera,
Nu exista dorința de comunicare
Decât la tristețe,
Si totuși știind ca nu exista
Nici iubire si nici fericire,
Eu vi le doresc pe amândouă
Si adorm

Cu capul pe adresele si telefoanele
Către care pleacă prin toți postașii
Scrisoarea mea de adio”.

°***°***